

6 เสียงดนตรีดังกระหึ่มในจั๊บบรรยากาศกลางกรุง สองหนุ่มไฮโซ กำลังนั่งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดีกรีเข้มข้นหลังจากเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานหนักมาตลอดสัปดาห์

“เฮ้ เพื่อน ไม่เมาไม่เลิก”

“โอเค ได้เลยเพื่อน”

“จัดหนักจัดเต็มขนาดนี้...ฮา ๆ กลับบ้านไม่ไหวแน่ ๆ”

“ไปนอนที่คอนโดฯ ด้วยกันก็ได้นี้หว่า จะได้เต็มที่”

“เฮ้ จริงด้วย ถ้าอย่างนั้นก็เต็มที่เลยเพื่อน”

“เฮ้! เฮ้ จัดเต็มเลยเพื่อน”

สองหนุ่มยกแก้วชนเสียงดังกริ่ง ดิกรีแอลกอฮอล์แทรกซึมในกระแสเลือดจนทำให้เมามาย ต่างคนต่างเซไปเซมาจนต้องช่วยประคองกันไว้เพื่อไม่ให้ล้ม กลายเป็นว่าดูเหมือนคู่รักมากกว่าคู่เพื่อน

ภาพที่ทั้งคู่ประคองกันอยู่ถูกปาปารัซซีเก็บภาพชนิดถ่ายกันระรัว และไม่พ้นกลายเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่ยักษ์ในวันต่อมา

**สองหนุ่มไฮโซวงคูคินเนอร์ยันคำเตือนที่ดับทรูกลางเมือง
สองมือประสาน ผู้สื่อข่าวสยิวწყมึนคทา เพราะชายทั้งคู่เล่นร้องเพลง
ทานองกา สายคาก็ร้องนองกัน ฐัฐักเสียวชานทัวใจ**

**หลังครึ่งก็สุดเหวี่ยงทั้งคืน สองหนุ่มก็พากันพักนอน ณ
คอนโคทา สุกทรูใจกลองกรง เสียงสือเสียงเล่าอ้างกันทั่วว่าปณิธิเบเน
แรก กสิบไบอ่อนข้างมาสันผัสและจับต้องจริงฯ**

ถึงภาพข่าวถึงจะไม่ชัด แต่เมตตา โรจนานันท์รักษ์ ก็พอเดา
ได้ว่าเป็นสมาชิกในครอบครัว หญิงวัยอาวุโสปิดหนังสือพิมพ์ ไม่ยอม
พลิกดูรายละเอียดเพราะยอกอกแสดใจ “คม...นี่มันคมแน่แล้ว วัย
ลูกชายของฉัน โอ้ ไหนว่าใหญ่เป็นแค่เพื่อน แล้วนี่คืออะไร ไม่จริง
ไม่จริงใช้ไหม” สองแขนสองขาของคนอ่านสั้นพับๆ “ไม่จริง เป็นไป
ไม่ได้” เธอนั่งกุมขมับกับข่าวประเด็นร้อนฉ่าของลูกชายกับเพื่อนสนิท
เนื้อหาข่าวทำให้เดชาธรที่กำลังนั่งอ่านเพลินๆ มีอันต้อง
หยุดยืม หัวคิ้วเริ่มย่นจนเป็นรอย เขาค่อยๆ ลดหนังสือพิมพ์ลง ก่อน
จะระบายลมหายใจอย่างสุดซึ้ง จากนั้นโทรศัพท์ก็ถูกใช้งาน โดยเลข
หมายปลายทางคือคนที่ป็นข่าวด้วย

“คม นำเบื่อจริง ๆ ะ เราสองคนตกป็นข่าวอีกแล้ว”

“ยังไม่ชินอีกหรือ เฮ้อ ทำไถ่ได้ละ” คมเมธิศหัวเราะเบาๆ

“ต้องหาแฟนมาควงสักคน จะได้หยุดเรื่องข่าวลือกันเสียที่
แถวนี้จะมีผ่านมาสักคนไหมวะ”

“ฮาๆ เด็กที่บ้านแกเง ขอควงเลยสิ” คมเมธิศนึกถึงแหวน
เด็กสาวที่เพื่อนอุปถัมภ์ดูแลอยู่ แหวนอายุน้อยกว่ามากก็จริง แต่ก็
ป็นสาวสะพรั่งที่ดูดีและเข้าตาหนุ่มๆ หลายคน

“ใคร แหวนเธอ”

“ก็จะใคร่ที่ไหนล่ะ เด็กในอุปการะของแก๊ง”

“แกมันบ้า จะให้เพื่อนเป็นสมภารกินไก่วัดหรือไง”

“อยากกินไก่ก็บอกกันตามตรงดีกว่าเพื่อน”

“อย่า ๆ ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่องพูด ฉันบอกให้แกหาแฟน รีบ ๆ
หาด้วย เราจะได้ไม่ต้องเป็นข่าวกันอีก เบื่อวะ”

“งั้นแกหาก่อนเลยเพื่อน หาได้แล้วอย่าลืมหาเผื่อด้วยล่ะ”

“แกมันบ้าไปแล้ว หาแฟนนะ ไม่ใช่ไปหาซื้อผลไม้ที่ตลาด”

เดชาธรหยุดหงิด

“ถ้ายังหาไม่ได้ก็ต้องเป็นข่าวกันต่อไป คอยดูเถอะ พรุ่งนี้
พาดหัวข่าวมีรูปเราสองคนแน่นอน ทำใจดีกว่าเพื่อน ฮา ๆ”

“มันน่าฆ่าตรงไหนวะไม่เห็นจะตลก”

“ตลกร้ายใจเพื่อน ฮา ๆ”

ไม่ห่างจากโต๊ะที่สองหนุ่มนั่งมากัน มีสองสาวสวยหน้าตา
จิ้มลิ้มพริ้มเพรา นั่งอยู่ ต่างคนต่างอมยิ้มเพลินกับเพลงและจังหวะ
ดนตรีที่ตึกคึก หนึ่งในสาวลอบมองสองหนุ่มด้วยความชื่นชม เธอมอง
เพลินจนลืมหันเพื่อน เตือนร้อนถึงคนพูดต้องสะกิดแขน

“นี่ เธอฟังฉันพูดอยู่ไหม มัวแต่มองผู้ชาย” เกิดถวาทเอ่ย

“แหม ก็สองหนุ่มนั่นแหละหล่อสุด ๆ ฉันจะเมินไม่มองได้ไงล่ะ”

เหตุผลของเพื่อนสาวทำให้เกิดถวาทต้องมองตาม “เฮ้อ ผู้ชาย
สมัยนี้กลายเป็นแก๊งกวางไปหมดแล้ว”

“เธอคิดว่าสองหนุ่มนั่นเป็นคู่ชากันนั่นหรือ”

“ไกลซ์ชิดกันขนาดนั้น ไม่คิดได้ไง”

“เอ๊ะ หวา ดูให้ดีๆ นั่นใช่เจ้านายเราใช่ไหม”

เกิดถวาทมองตามมือเพื่อนแล้วอ้าปากค้าง

“ใช่ ใช่มากที่สุดเลยล่ะ”

6 ใช้นาฬิกาบนหน้าปัดของนาฬิกาบอกเวลายามสาย และ
 ไม่ไกลจากนาฬิกามากนักจะเห็นตึกใหม่รูปทรงทันสมัย ป้ายชื่อ
 ขนาดใหญ่บนตึกเป็นสีเงิน ตัวหนังสือขนาดใหญ่ไม่แพ้กันบนป้ายเขียน
 ว่าโตมอนต์คราวน์คอมพานี ซึ่งเป็นชื่อสำนักงานใหญ่ ตึกสูงกว่าสามสิบ
 ชั้นแห่งนี้ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางเมืองกรุง และได้รับการออกแบบให้
 ถูกหลักฮวงจุ้ย ลมพัดผ่านได้รอบทิศ ด้านล่างมีมังกรคาบแก้วขนาดใหญ่
 ยักษ์ยืนโดดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าประตูกระจกที่เปิดปิดอัตโนมัติ
 ริมบันไดทางขึ้นทั้งสองด้านมีอ่างน้ำสีเขียวมรกตใสบรรจุน้ำเต็มเปี่ยม
 ผู้คนเข้าออกอาคารนี้วันละเป็นพัน ๆ คน ไม่เว้นแม้แต่วันหยุด ทันทีที่
 มีคนเดินมาหยุดอยู่หน้าประตูกระจก บานประตูก็จะเปิดอัตโนมัติ เมื่อ
 ก้าวผ่านประตูเข้าไป ภาพที่จะได้เห็นเบื้องหน้าคือน้ำรินลงมาเป็นชั้น ๆ
 ผ่านหม้อทองคำและคนโทน้ำ แล้วย้ำก็ไหลไปรวมในอ่างที่เต็มไปด้วย
 ปลาการ์ป น้ำพุสวยใจกลางอ่างส่งสายน้ำให้พวยพุ่งเต็มแรง รอบน้ำพุ
 ตกแต่งด้วยไม้ดอกและเถาวัลย์นานาชนิด ซึ่งมีทั้งดอกไม้จริงและ
 ดอกไม้เทียม สีสนที่ลงตัวให้ความรู้สึกเหมือนธรรมชาติมาตั้งอยู่
 ใจกลางมหานครที่ยิ่งใหญ่

รถสีดำนับปลาบยี่ห้อมดั่งแล่นมาจอดเทียบประตูทางเข้าออก
 พนักงานจำนวนมากหยุดยืนรอต้อนรับผู้เป็นนาย คนขับรถรีบเดิน
 อ้อมมาเปิดประตูให้ แล้วหญิงสูงวัยอายุห้าสิบเฉียดหกสิบพร้อมด้วย
 คณะผู้บริหารโตมอนต์คราวน์คอมพานีก็ทยอยกันออกมา ทุกคนล้วน
 แต่งกายภูมิฐาน

วันนี้ผู้บริหารคนก่อนที่กุมบังเหียนธุรกิจส่งออกและนำเข้า
 สินค้าทั้งในและต่างประเทศเข้ามาตรวจสอบการทำงานของทุกฝ่ายใน
 บริษัท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธออยากรู้เหลือเกินว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
 จะรับผิดชอบตำแหน่งผู้อำนวยการบริหารคนใหม่ที่เธอมอบให้ได้อย่างไร
 ดีเยี่ยมหรือไม่

“สวัสดีครับท่าน” เสียงทักทายดังมาจากเหล่าพนักงานที่ยืนเรียงรายต้อนรับ

“สวัสดีค่ะทุกคน” หญิงสูงวัยซึ่งดูสง่าและดูมีอำนาจเหนือกว่าใคร ๆ พยักหน้าทักทายเหล่าพนักงานน้อยใหญ่อย่างเป็นกันเอง

คณะผู้บริหารตรงไปยังลิฟต์ จากนั้นลิฟต์สำหรับผู้บริหารก็ค่อย ๆ เลื่อนขึ้นสู่ปลายทางที่ชั้นยี่สิบเอ็ด ทั้งชั้นมีเฉพาะระดับผู้บริหารและห้องพักรับรองแขกระดับวีไอพีเท่านั้น ประตูห้องประธานกรรมการผู้อำนวยการค่อย ๆ เปิดออก หญิงสูงวัยก้าวเข้าไปในห้อง แล้วกวาดตมองรอบ ๆ อย่างสำรวจ สายตาเธอพลันหยุดลงที่โต๊ะทำงานทำจากไม้มะฮอกกานีสีน้ำตาลเข้มใจกลางห้อง

“ไม่อยู่อีกแล้วหรือ” เธอหันไปสบตาผู้ใต้บังคับบัญชาที่เดินตามมา น้ำเสียงฟังดูก็รู้ว่าหงุดหงิด “ไปตามเลขาฯ มาพบหน่อยซิ”

“คะ” ผู้น้อยรับคำสั่งและค่อย ๆ ถอยออกไป ไม่นานนักหญิงสาวหน้าตาแจ่มใสยิ้มแย้มก็เปิดประตูห้องเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหญิงสูงวัยซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ผู้อาวุโสกว่ายังคงนั่งนิ่งไม่เอ่ยคำใด ๆ จนทำให้บรรยากาศรายรอบดูเคร่งเครียด

“ลูกชายของฉันเข้ามาทำงานในบริษัททุกวันไหม”

“คุณคมเข้ามาทุกวันคะ” เลขานุการสาวตอบตามตรง คนฟังยิ้มพอใจ “เออ แต่ตอนนี้คุณคมไม่อยู่นะคะ”

คำตอบที่ได้ยินทำเอาคนฟังต้องหุบยิ้ม ชักสีหน้าหงุดหงิดไม่พอใจ “คมไปไหน”

“เออ...ไปดูแลลูกค้า...มั้งคะ” เลขานุการสาวไม่มั่นใจคำตอบ เพราะเจ้านายหายตัวไปตั้งแต่กลางวัน โดยมีเดชาธรรมารับถึงบริษัท คำพูดว่า ‘มั้ง’ ยิ่งเพิ่มความหงุดหงิดให้แก่คนฟัง

“งานทางนี้ใครดูแล แล้วลูกค้าล่ะ”

“คุณคมจะกลับมาดูแลคะ เรื่องที่คุณคมออกไปติดต่อลูกค้า

ข้างนอก คุณคมบอกว่าไม่ต้องห่วงค่ะ เพราะคุณคมจะดูแลเอกสารทางสำนักงานใหญ่เรียบร้อยแล้วถึงจะออกไปตรวจงานข้างนอกค่ะ”

“ตรวจงาน!” เสียงดังของคนสูงวัยทำเอาพนักงานสาวปากสั่นตัวสั่น

“คุณคมบอกอย่างนั้นนะคะ”

“แล้วไปทุกวันหรือเปล่า” ฟังดูก็รู้ว่าหงุดหงิด

“ค่ะ ทุกวัน”

“ไปตรวจงานทุกวัน มันจะเป็นไปได้ยังไง มีลูกค้าย่อยเยอะขนาดนั้นเชียวนะหรือ” หญิงสูงวัยออกปากบ่น ฝ่ายเลขานุการสาวได้แต่ยืนกุมมือนิ่ง “หือ ว่าง ตอบมาซิ”

คนฟังหน้าเริ่มซีดขาว แหวตาดูเป็นกังวล

“ว่างล่ะ ตอบฉันหน่อยสิ มีบ้างไหมที่คมเมธิตอยู่ที่บริษัทจนเลิกงาน”

“มีบ้างค่ะ แต่ตามปกติแล้วคุณคมจะไม่อยู่จนเย็นขนาดนั้น”

“ไม่อยู่จนเย็น...ไปไหนของเขานะ” เมตตตายากรู้ว่าลูกชายไปไหนขึ้นมาราคามครัน

“ไม่ทราบค่ะ” คนฟังรีบตอบเพราะกลัวโดนตำหนิ

“แล้วเธอไม่รู้หรือไม่ว่าคมเมธิตไปที่ไหนบ้าง”

“ไม่ทราบจริงๆ ค่ะ คุณคมบอกแค่ว่าออกไปดูแลบริษัทในเครือค่ะ”

หญิงสูงวัยยกสองมือตบอก นัยน์ตายังคงเป็นกังวล อยากรู้อยากเห็นใจ แต่ก็ทำไม่ได้อย่างที่ใจคิดเสียที

“แล้วไปกับใคร คนเดียวหรือเปล่า”

“ส่วนใหญ่ไปคนเดียวค่ะ แต่บางที่...บางที่...”

“บางที่ทำไม”

“คุณใหญ่ก็ขับรถมารับคุณคมที่นี่”

คนฟังถึงกับยืหน้า “ใหญ่อีกแล้วเธอ ไม่มีใครคนอื่นเลย หรือไง”

เมตตา โรจนานันท์ทริกซ์ มีลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงแค่ว่าคนเดียว นั่นคือคม หรือ คมเมธิต โรจนานันท์ทริกซ์ ความประพฤตินี้ทำให้ผู้เป็นแม่ปวดหัวและก่อกวนกับทายาทสืบสกุล เธอสรรหาวิธีการสารพัดหวังจะให้ลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา ตั้งแต่แนะนำลูกสาวของเพื่อนให้รู้จักคมเมธิต หวังจะให้สานสัมพันธ์ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ยอมตกหลุมพราง

“ลูกชายของฉันเคยควงใครเข้ามาบริษัทบ้างไหม”

“ควงผู้หญิงหรือคะ”

“ใช่ ควงใครมาบ้างไหม อย่างเช่นผู้หญิงสวยๆ หน้าหวาน ๆ ควงกันมาทำทางเหมือนแฟนกันนะ มีบ้างไหม”

“ดิฉันไม่เคยเห็นคะ คุณคมฉายเดี่ยวมาทุกวันคะ นอกจาก...”
เลขานุการสาวขมวดคิ้วนั่งคิด

“นอกจาก...อะไร”

เลขานุการสาวนิ่ง ทำเอาหญิงสูงวัยใจอ่อนยวบ “ใครละ ใคร”
เสียงเริ่มเข้มขึ้น

“นอกจากควงคุณใหญ่ เดชาธร คุณคมก็ไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาคะ”

“จะบ้าไปกันใหญ่แล้ว เธอใช้คำว่าควงเดชาธรได้อย่างไร ผู้ชายกับผู้ชาย เธอพูดราวกับว่าลูกชายฉันคบหาผู้ชาย” น้ำเสียงผู้อาวุโสไม่ค่อยพอใจเมื่อได้ยินคำตอบ

“ขอโทษค่ะท่าน ดิฉันจะพูดว่านอกจากคุณใหญ่เพื่อนสนิทของคุณคม คุณคมก็ไม่เคยพาใครมาคะ”

“คราวหน้าคราวหลังต้องระวังคำพูดหน่อย บางทีคนฟังไม่เข้าใจ จะเผลอคิดไปว่าลูกชายของฉันผิดเพศ”

“ดิฉันผิดไปแล้วค่ะ ขอโทษค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ” เลขานุการสาว ก้มหน้างุด

“แล้วหนูเกิดฉวละ ห้องทำงานอยู่ไกลจากห้องคุณคมเมธิศ ไหม” เมตตาถามถึงพนักงานสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกสาวของเพื่อน เธอ สนับสนุนให้เกิดฉวมาทำงานที่นี่เพราะจุดประสงค์หลักก็เพื่อจะให้ รู้จักกับคมเมธิศ

เลขานุการสาวมองเมตตาด้วยความสงสัย “คะ” จะไม่ให้ สงสัยได้อย่างไร ในเมื่อทั้งบริษัทต่างลือกันว่าเมตตานั่นเป็นคนจัดการ ให้ทั้งห้องทำงานและโต๊ะทำงานเกิดฉวอยู่ใกล้คมเมธิศมากที่สุด

“ฉินถามว่าห้องของหนูหว่าอยู่ไกลไหม หนูหว่า เกิดฉวานะ”

“ไม่คะ ไม่ไกล อยู่ตรงนั้นคะ” เลขานุการสาวสวขี้มือไปทาง ห้องทำงานของเกิดฉว เมตตาตามองตาม

“อ้อ ไม่ไกลจริงๆ ด้วย” เมตตาแสวงตำมองไม่รู้ไม่ชี้ ห้อง ของเกิดฉวถูกจัดให้อยู่ใกล้ที่สุดตามคำสั่งของเธอ แหวตาหญิงสูงวัย เต็มไปด้วยความครุ่นคิด ใจจริงเธออยากจะเข้ามาจัดการมากกว่านี้ ด้วยซ้ำไป อยุากจะเป็นคนแนะนำให้รู้จัก อยุากจะแนะนำและเป็น แม่สื่อแม่ชักให้ แต่ถ้าทำอย่างนั้น ลูกชายของเธอจะสงสัย คมเมธิศ ไม่ใช่คนโง่ ดีไม่ดีอาจจะเสียงหลบและหนีไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เริ่มต้น

“เออะ ออกไปได้แล้ว”

“คะ” เลขานุการสาวค่อย ๆ ถอยออกไป ไม่นานเสียงประตู ก็ปิดลงดังแก๊ก เหลือเพียงเจ้าของบริษัทที่ชื่อว่าเมตตาเพียงคนเดียว เท่านั้น

“อยู่บริษัทก็ประเดี๋ยวประดำว ผู้หญิงก็ไม่เคยมอง คุยกับ สาว ๆ ก็ไม่ทำ เฮ้อ! อ่างแต่งงานอย่างเดี๋ยว แล้วอย่างนี้ฉินจะมีหลาน ตัวเล็ก ๆ ได้ไหม ตาคมนะตาคม ทำไมถึงชอบขัดใจแม่นัก ไม่รู้หรือไฉ ว่าแม่อุตสาห์ทำทุกวิถีทางเพื่อความสุขสมบูรณฉินครอบครัว แม่ก็แก้

แล้ว จะรู้บ้างไหมว่าแม่ก็อยากมีหลาน ๆ ได้อุ่นได้เสียง ได้ป้อนข้าว
เด็ก ๆ เหมือนกับคนอื่นบ้าง”

เมตตาลอนหายใจเฮือกใหญ่ จู่ ๆ ความคิดบางอย่างก็เริ่ม
ผุดพราย “หรือว่า...” หญิงวัยอาวุโสยกสองมือปิดปากเมื่อคิดได้ และ
สิ่งที่คิดนั้นเลยเถิดไปไกล “หรือว่ามันจะเป็นเรื่องจริง โอ ไม่นะ ไม่
เป็นไปได้ที่ลูกชายของฉัน...เป็นเกย์ คุณพระช่วย! ลูกชายของฉัน
คงไม่ได้เป็นผู้ชายประเภทนั้นหรอกนะ” เธอนึกภาพลูกชายกับเดชาธร
เพื่อนของลูกที่สนิทกันชนิดเป็นเงาตามตัว ทั้งสองคลุกวงใน ทั้งยืน
ทั้งล้มตัวลงนอน และที่สำคัญ ทั้งคู่กอดกันนัวเนีย

“ไม่ ๆ เป็นไปไม่ได้ไม่จริง ไม่ใช่”

เมตตาทพยายามลบภาพในจินตนาการให้หมดไป เธอไม่มีทาง
ยอมให้ลูกชายหาลูกสะใภ้เป็นชายให้เธอเด็ดขาด หรือหากลูกชายของ
เธอจะเป็นหญิงเสียเอง เธอก็ไม่มีทางยอม เมตตาดจึงต้องหาวิธีการ
ต่าง ๆ เพื่อจัดการให้ลูกชายคนเดียวของเธอเป็นฝั่งเป็นฝาให้ได้

“ฉันต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว” เธอตัดสินใจรอจนกระทั่ง
ลูกชายเข้ามาทำงาน เมื่อเสียงประตูห้องคมเมธิศเปิด เธอก็รีบกด
โทรศัพท์ภายในเรียกให้เขาเข้าพบ

ไม่นานคมเมธิศก็เดินมาหยุดยืนอยู่หน้าห้องทำงานของ
เมตตา เขาเคาะประตูเบา ๆ สามที

“สวัสดีครับ วันนี้แม่มาตรวจงานหรือครับ” ลูกชายถามยิ้ม ๆ

“แม่มาดูตามปกตินะ เป็นไงบ้าง แม่ไม่เห็นหน้าหลายวันแล้ว
ไม่คิดจะกลับบ้านบ้างรึไง”

“อีกสองสามวันครับแม่ ช่วงนี้งานยุ่ง”

“คอนโดฯ ที่อยู่คงสะดวกสบายกว่าที่บ้านสินะ” ผู้เป็นแม่
ถาม น้ำเสียงน้อยใจ

“โอ้ แม่ครับ ไม่มีที่ไหนสุขใจ สบายใจเท่ากับบ้านเราหรอก

ครับ แต่บางทีหลังเลิกงานผมก็อยากจะนั่งเลียลูกค้ำ จะได้กระตุ้น
ยอดขาย ทำให้ต้องกลับดึก เลยแหวะค้ำที่คอนโดฯ ง่ายกว่า”

“ทำงานอะไรกันนักกันหนา ค้ำมีตัวยังต้องเลียลูกค้ำ พัก
บ้างเถอะ”

“พักผ่อนไปด้วยครับแม่ กินข้าว ฟังเพลง”

พอคนฟังได้ยินถึงกับถอนหายใจตั้งเฮือก ชาวหนังสือพิมพ์
ใหญ่ยักษ์เรื่องรสนิยมของลูกชายยังคงอยู่ในหัว ครั้นจะโพล่งถามตรงๆ
ก็คงไม่ได้คำตอบเพราะคมเมธิตไม่ชอบให้ใครยุ่งเรื่องส่วนตัว ชื่อนี้
คนทั้งบ้านรู้จักทั่ว

“มีลูกค้ำสาว ๆ บ้างไหมล่ะ”

“มี แต่เธอไม่สนใจผมหรอกครับ” ลูกชายรีบพูดตัดคอด้วย
รู้ดีว่าผู้เป็นแม่จะถามคำถามอะไรต่อไป

“เฮ้อ เมื่อไรแม่จะมีลูกสาวเหมือนกับใครๆ เขาสักทีนะ”
ความหมายของหัวอกคนเป็นแม่คืออยากได้ลูกสะใภ้ แต่คมเมธิตแกล้ง
แซวว่าเมตตาอยากมีลูกสาวอีกคน

“ปานนี้แม่คงผลิตไม่ทันแล้วละครับ ฮา ๆ”

“ตาคม แกนี่มัน...ถ้าเป็นเด็กเล็ก ๆ แม่จะตีให้ตาย”

“โธ่ ถ้าแม่ตีผมตาย นอกจากแม่จะไม่มีลูกสาวแล้ว แม่ก็จะ
ไม่มีลูกชายด้วยนะครับ” คมเมธิตเดินตรงเข้าไปนั่งข้างๆ และเอาใจ
แม่ด้วยการโอบกอด

“ไม่ต้องทำเป็นพูดดี คำว่าลูกสาวของแม่หมายถึงลูกสะใภ้
ลูกก็รู้ว่าแม่อยากมีลูกสาว อยากมีหลานสาว อยากอุ้มเด็ก ๆ”

“เด็ก ๆ ในบริษัทเยอะแยะครับแม่ พนักงานบางคนลูกตก
มาก หัวปีท้ายปี”

“มันไม่เหมือนกัน ตาคม” เมตตาถอนหายใจตั้งเฮือก

“ครับแม่ ผมเข้าใจ แต่ว่า...ผมยังไม่พร้อมนี่ครับ”

“ไม่พร้อมหรือว่ายังไม่มีคนไหนถูกใจกันแน่ เลื่อนักม๊ก
ได้รึนะลูก”

“โอ้ แม่ครับ ใจเย็น ๆ ดีกว่าครับ”

“อายุก็มากขึ้นทุกวัน ไปไหนก็ไปกับเพื่อนผู้ชาย อย่างนี้จะ
หาสาว ๆ สักคนได้รึ”

“ผมรอเจอเนื้อคู่ครับแม่ ผมเชื่อเรื่องบุพเพสันนิวาส”

“หึ บุพเพฯ เล่นกลละสิ เอาละ มาพูดเรื่องงานเรื่องการกัน
ดีกว่า แม่อยากให้คุณช่วยดูแลงานประจำปีนี้ด้วยตัวเองจะได้ไหม”

คนฟังหน้าหมอง “แม่ครับ งานอะไร ๆ ผมก็รับไหว ขอร้อง
อย่างเดียว เรื่องจัดงานเลี้ยงประจำปี ให้คนอื่นทำแทนนะครับแม่”

“ทำไม เรื่องแค่นี้มันยากนักกริ หือ คมเมธิศ”

“ไม่ยากหรอกครับ แต่ผมต้องดูแลบริษัท ดูแลผลประโยชน์
มหาศาล ผมไม่ยอมให้เรื่องสนุก ๆ ประเภทการจัดงานเลี้ยงรื่นเริง
มาทำให้ผมต้องแบ่งเวลาไปดูแลงานในส่วนที่ผมรับผิดชอบครับ”

“ชีวิตคนเราต้องมีผ่อนคลายเป็นบ้าง อย่าคร่ำเคร่งเกินไปนัก”

“ผมมีวิธีผ่อนคลายเป็นครับแม่”

“ผ่อนคลาย...”

“ครับ ผมไปกับเพื่อน”

คำว่าเพื่อนของลูกชายกระตุกหัวใจแม่ให้ตื่นแรง หลายปี
ที่ผ่านมาไม่เคยเห็นลูกชายคบกับเพื่อนคนไหนนอกจากเดชาธร

“ฮึ นั่นก็อีกเหตุผล แม่ถามจริง ๆ เอะ ไม่คิดจะคบหาคนอื่น
นอกจากเดชาธรแล้วหรือ”

คมเมธิศตาโต “แม่ครับ เดชาธรเป็นเพื่อนรักของผมนะครับ
แม่ มีเพื่อนแท้คนเดียวดีกว่ามีเพื่อนกินเป็นร้อย”

“ฮึ เพื่อนคนนี้แม้ว่าไม่เคยได้เลยนะ” เมตตางอนลูกชาย
ทุกครั้งที่เขาพูดถึงเดชาธรเพื่อนรักของคมเมธิศ ลูกชายเป็นต้อง

ออกับแทนทุกครั้งไป “ไม่ต้องมาชักแม่น้ำทั้งห้า พุดจาหวานล่อมแม่ไม่สำเร็จหรอก บอกมา...แม่ขอสรุปเลยดีกว่า”

“ครับ สรุปว่าผมจะไม่ยุ่งกับการจัดงานเลี้ยง”

“แล้วจะเข้าร่วมเหมือนทุกปีหรือเปล่า”

“เข้าสิครับ มันเป็นหน้าที่ครับแม่ ผมเป็นหนึ่งในทีมผู้บริหาร เมื่อถึงเวลาก็ต้องไป ตามนั้นครับ”

“ขอให้ไปจริงๆ ก็แล้วกัน”

เมื่อได้ยินคำตอบจากปากลูกชายแล้ว ผู้เป็นแม่ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตั้งแต่เลิกงานโตะไม่มีทางที่คมเมธิตจะจนมุมแม่เมตตาจะหวานล่อมอย่างไร ทั้งๆ ที่เธอวางแผนไว้ว่าจะให้คมเมธิตได้ใกล้ชิดกับเกิดดาว เธอตั้งใจจะให้เกิดดาวรับผิดชอบงานที่ข้องเกี่ยวกับคมเมธิต เพราะหวังจะให้เกิดดาวมีเวลาอยู่กับลูกชายมาก ๆ หากได้ทำงานที่ต้องประสานงานกับลูกชายเธอ การพบกันบ่อย ๆ และทำงานใกล้ชิดกันอาจพัฒนากลายเป็นความรัก แต่แล้วความหวังก็พังครืนลงเมื่อคมเมธิตปฏิเสธไม่รับผิดชอบงานนี้

6 กีดดาва กมลโกสีย์ เข้าทำงานในบริษัทโรจนานันท์รักษ์ได้ เกือบสองเดือนแล้ว เธอเข้ามาทำงานในฝ่ายผลิตสื่อโฆษณาโดยไม่ผ่านการสอบหรือสัมภาษณ์ใดๆ เหตุผลสั้น ๆ เพียงเหตุผลเดียวคือเธอเป็นเด็กเส้น ห้องทำงานก็ถูกจัดให้อยู่ใกล้แสนใกล้กับห้องของคมเมธิศ ใกล้ชนิดที่ว่าแค่ประตูเปิดทั้งสองบานก็พร้อมที่จะเห็นหน้ากัน

กีดดาวาเป็นลูกสาวคนเดียวของอร เพื่อนของเมตตา แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็เก่งพอตัว ดิกริปริญญาตรีด้านการออกแบบสื่อจากต่างประเทศเป็นเครื่องยืนยัน เสียอย่างเดียวคือเธอไม่เคยฝึกงานและไม่เคยทำงานที่ไหนมาก่อน ที่ไทมมอนด์คราวน์คอมพานีแห่งนี้เป็นที่แรก เมตตารักและเอ็นดูกีดดาวาเป็นพิเศษ อีกทั้งยังแสดงความชื่นชมจนออกนอกหน้า ทำให้บรรดางานใหญ่ค่อยๆ ทยอยมอบมาให้เธอเป็นแฉะๆ หากมีเวลา หญิงสูงวัยมักจะแวะมาเสียบเคียงๆ มองกีดดาวาและคอยถามไถ่

ชีวิตความเป็นอยู่บ่อย ๆ

“ป่าชอบใจหนูมากนะจ๊ะที่มาช่วยป่า”

“คะ คุณป่า”

“เหนื่อยงานมากหรือเปล่าจ๊ะ หนูหว่า”

“ไม่คะ ไม่เหนื่อย”

เกิดฉวยยิ้ม ต่อให้เหนื่อยใจและเหนื่อยกายมากแค่ไหน เธอก็ไม่เคยบ่นพร่ำเพ้อ เพราะป่าเมตตาให้ความรักและเอ็นดูเธอมาก ที่สำคัญ โอกาสที่เธอได้เข้าทำงานในบริษัทระดับใหญ่ยักษ์ไม่ใช่เรื่องที่ได้ง่าย ๆ และงานที่เธอได้รับมอบหมายก็นับว่าเป็นงานที่ท้าทายความสามารถมากที่สุด

“เหนื่อยก็บอกนะลูก อย่าฝืน ไหวก็บอกว่าไหว ถ้าไม่ไหวก็บอกได้ ป่าอยากให้คุณ ๆ หลาน ๆ ของป่ามาทำงานแล้วมีความสุข” หญิงสาวตอบด้วยรอยยิ้มจริงใจ

“คะ คุณป่า”

เกิดฉวยยิ้มกว้าง เธอกับป่าเมตตาสนิทสนมกันมานานแล้ว ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก สมัยที่เธอเรียนอยู่ต่างประเทศ หากแม่เธอละลาและป่าเมตตาว่างตรงกัน ทั้งสองก็จะพากันไปเยี่ยมเธอ

“ตั้งแต่ทำงานมา หนูเจอคนเมตตา ลูกชายของป่าหรือยังจ๊ะ”

เกิดฉวยยิ้มท้อแท้ ไม่กล้าสู้ใครจะกล้าบอกกันล่ะว่าที่เห็นน่าจะเรียกว่าแอบมากกว่า เพราะเธอแอบมองเขา จ้องเขาหลายครั้งแล้ว เขาทั้งหลาย ทั้งดูดี ผู้หญิงคนไหน ๆ ก็ต้องเหลียวมองด้วยกันทั้งนั้น แต่เขาลี ไม่เคยแม้แต่เหลียวมองเธอ นั่นคงเป็นเพราะเธอไม่ได้อยู่ในสายตาของเขา

“ยังคะ”

“เป็นไปได้เชียวรี ทำงานที่เดียวกัน ห้องทำงานก็อยู่ใกล้กัน”

“คะ” หญิงสาวตอบเบา ๆ

“เฮ้อ รายนั่นคงจะเก็บตัวทำแต่งงาน” เมตตาถอนหายใจ
ตั้งเฮือก นึกถึงลูกชายที่วัน ๆ เอาแต่ทำงาน นอกเวลางานก็เก็บตัวงีบ
หรือไม่กี่ไปกับเพื่อนเท่านั้น นึกแล้วก็สุดแสนจะเหนื่อยใจ อุตส่าห์
หวังใจว่าจะสานสัมพันธ์ลูกตัวกับลูกเพื่อน

“ทำงานที่นี้สนุกไหมจะ หนูหว่า”

“สนุกค่ะ เพื่อนร่วมงานเป็นกันเอง งานก็สนุกค่ะ” คำตอบ
ของเธอ นั้นผิดจากความเป็นจริงอย่างสิ้นเชิง เพื่อนร่วมงานที่เป็นมิตร
มีไม่กี่คน ส่วนใหญ่ต่างเบ้าหน้าใส่เธอเพราะคิดว่าเธอเป็นเด็กเส้น ส่วน
เรื่องงาน เธอยังอยู่ในขั้นเรียนรู้ หลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องพยายาม
ทำให้เหนื่อยใจและกายบ้างในบางครั้ง

“ป้าดีใจที่หนูหว่าชอบ”

“ค่ะ” เกิดถวยยิ้มให้เมตตา

เมตตาดีใจที่ได้เห็นรอยยิ้มของเกิดถวา เธอเป็นเด็กดี มี
สัมมาคารวะ เมตตาพยายามขอร้องอรเพื่อนสนิทให้กลุ่มลูกสาวมา
ทำงานที่นี้ให้ได้ และอรก็ไม่ทำให้เมตตาผิดหวัง แม่ของเกิดถวา
สนับสนุนเต็มที่ ด้วยอยากให้สองครอบครัวเป็นทองแผ่นเดียวกัน

เกิดถวานึกถึงแม่อร แม่สุดเลิฟที่ต๊อกลงใจเหลือเกินหลังจาก
กลุ่มเธอใจอ่อนยอมเข้าทำงานในโตมอนต์คราวน์คอมพานีได้สำเร็จ

“ไปช่วยงานเมตตานะลูก” ผู้เป็นแม่เอ่ยความในใจ

“แม่จ๋า หว่าอยากทำงานอย่างที่หว่าฝัน”

“งานที่บริษัทของป้าเมตตาก็ใกล้เคียงกับที่เรียนมาไม่ใช่รี”

“ใกล้เคียงนิดหน่อยค่ะ” เกิดถวานิ่งอยู่พักหนึ่ง

“แม่ไม่อยากบังคับหรือฝืนใจลูกเลยนะหว่า แม่ขอร้อง”

ในเมื่อแม่สุดที่รักขอร้อง เกิดถวาจึงปฏิเสธไม่ลง ทั้ง ๆ ที่
เธอเพิ่งเรียนจบจากเมืองนอกเมืองนา เธอยังอยากจะพักผ่อนสักเดือน
และค่อยหางานที่ตรงกับความฝันของตัวเอง เมื่อเลือกไม่ได้เพราะแม่

ขอร้อง ในที่สุดเธอก็ต้องยอมตามใจแม่

“ก็ได้ค่ะ เพราะหาเห็นแก้มิตรภาพของคุณแม่กับคุณป้า
นะคะ หวานถึงยอม”

“จ๊ะ” อรมองหน้าลูกสาวแล้วยิ้ม ๆ เธออยากให้ลูกสาวกับ
ลูกชายของเมตตาผูกสัมพันธ์ใคร่กันและแต่งงานกัน ไหน ๆ ก็รู้จักมักจี่
กันเป็นอย่างดี ก็อยากให้ชั้นลูกชั้นหลานได้มาเรียนรู้ผูกสัมพันธ์เป็น
ครอบครัวเดียวกันเสียเลย

“เมตตาบอกแม่ว่าจะให้ลูกเข้าทำงานในสาขาที่เรียนจบมา”

“คะ คุณป้าบอกหาเหมือนกันคะ ดีเหมือนกันที่จะได้ใช้
ความรู้ที่เรียนมา”

“ถ้าเริ่มงาน อย่าลืมไปแวะทักทายพี่คมเมธิศ ลูกชายของ
ป้าเมตตาด้วยนะลูก” อรเริ่มเปิดประเด็น

“คะ ใครนะคะ” เกิดฉวาได้ยินไม่ถนัดนัก

“พี่คมเมธิศใจลูก ลูกชายคนเดียวของเมตตา” เป็นครั้งแรก
ที่อรพิศมองความสวยและน่ารักของลูกสาว บัดนี้เกิดฉวาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สวย เปี่ยมด้วยเสน่ห์ “อ้อ! ลูกคงจำไม่ได้ เพราะตอนนั้นยัง
เด็ก คมเมธิศชนมาก หี ๆ ไม่ใช่สิ ชนทั้งคู่” อรเปรยยิ้ม ๆ

“โธ่ แม่ก็ เห็นหาเป็นเด็กอยู่เรื่อย”

“คมเมธิศไปเรียนเมืองนอกเสียหลายปี กลับมาก็ทำแต่
งาน ได้ข่าวว่าทำงานมาก ๆ แต่จะว่าไปแล้วผู้ชายเสน่ห์แรงรวยทรัพย์
อย่างนี้ทำงานนี่ก็ดีนะลูก ดีกว่าบ้่าผู้หญิง ดิตการพนัน”

“คะ” เกิดฉวาฟังแม่ตามมารยาท ทั้งที่จริงแล้วสิ่งที่เธอฟัง
เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาและแทบไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

“พี่คมเมธิศแก่กว่าหาห้าปี ตอนนีหาของแม่ยี่สิบห้า
คมเมธิศก็คง...” อรนับอายุของทั้งคู่ “สามสิบแล้ว”

“แม่พูดเหมือนว่าหาแก่”

“ไม่จ๊ะ แม่ไม่ได้มองว่าลูกสาวของแม่แก่ แต่แม่คิดว่าลูกของแม่น่าจะเป็นฝั่งเป็นฝาได้แล้ว แต่งานมีครอบครัว มีหลาน ๆ ให้แม่เลี้ยง”

“หาวยังไม่มีแฟนเลยนะคะ จะให้หาปรับแต่งงานแล้วหรือคะแม่” เกิดถาพุดติตตลก

“โต ๆ กันแล้ว แต่งกันไปก็ปรับตัวเข้ากันได้เอง”

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกมั้งคะแม่ แต่งกันไปแล้วก็รักกันไปเอง หวาดคิดว่าแนวคิดอย่างนี้มันล้าสมัยแล้วค่ะ”

“จ๊ะ ๆ แม่คนหัวสมัยใหม่”

“โอ้ แม่ขา อย่างอนหาวลิดะ” เกิดถาพุดเอื้อมแขนกอดแม่ แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เอากอเอาใจ

“หาจ๋า แม่ไม่ได้อยู่กับลูกไปตลอดชีวิต แม่ก็อยากเห็นลูกของแม่มีคนคอยดูแล”

“หาไม่อยากจะรักใครนอกจากแม่ค่ะ”

“มันไม่เหมือนกันนะลูก ความรักของแม่ลูก กับความรักของหญิงชาย”

“คงไม่มีความรักไหนที่ยิ่งใหญ่เท่ากับความรักของแม่กับลูกแล้วละค่ะ”

“หาพุดอย่างนี้ได้ก็เพราะว่าหา รักแม่ และหา ยังไม่มีใครใช้ใหม่ล่ะลูก”

“คะ หา ยังไม่มีใครพิเศษอย่างแน่นอน” หญิงสาวยิ้มดอกยิ้มภูมิใจ

“ลองดูสิ คมเมธิศเป็นผู้ชายดูดีมาก ๆ แม่เห็นแว่วว่าหล่อตั้งแต่เล็ก ๆ แล้ว แต่ไม่คิดว่าจะหล่อจัดขนาดนี้” แม่ของเธอมองลูกสาวยิ้ม ๆ

เกิดถาพุดเริ่มหันมามองอรอย่างพินิจพิจารณา เธอนึกสงสัย

แต่ไม่กล้าถาม ได้แต่พูดกับตัวเอง ‘แม่อร์จำ ถ้าจะยู่ให้หาสนใจ คุณคมเมธิศ ไม่เอาด้วยหรอกนะคะ หวายยังอยากอยู่เป็นโสดดูแลแม่ไปนาน ๆ หวายยังไม่อยากเป็นลูกสะใภ้ของใครคะ’ เกิดความไม่เพียงเรื่อง ความหล่อและความดีของคุณเมธิศ เธอเห็นยังต้องเหลียวมอง แต่ก็แค่มองเท่านั้นเรื่องที่จะให้ผูกสัมพันธ์ไปไกลถึงขั้นคนพิเศษแล้ว เธอไม่เคยนึก

อรเจียบสนิท เธอไม่พูดอะไรอีก ทว่านึกในใจ ‘ขอให้เข้าไปทำงานก่อนเถอะ คมเมธิศหล่อเหลาออกปานั้น สุภาพ ใจเย็น และเป็นคนเอาการเอางาน ถ้าสองคนได้รู้จักกันสนิทสนมกัน ชี้อรร้านจะรักกันไปเอง’

ก็คิดว่าเคาะนิ้วดังแก๊ก ๆ บนโต๊ะทำงานขณะกำลังนั่งนึกถึง คอนเซ็ปต์โฆษณาสินค้าที่ได้รับมอบหมายให้ทำ มันเป็นงานชิ้นสำคัญ ที่เธอต้องพิสูจน์ให้ใคร ๆ ได้เห็นว่าศักยภาพของเธอก็มี ถึงจะเป็นเด็กเส้นก็เส้นระดับคุณภาพ เกิดความนั่งรำพึง ถอนหายใจแล้วถอนใจอีก เธอขบคิดถึงสินค้าชิ้นใหม่ที่เธอต้องนำเสนอเป็นชิ้นงานในอีกไม่กี่ สัปดาห์ข้างหน้า ซึ่งเป็นงานโฆษณาที่ยากและหินสุด ๆ สำหรับผู้หญิงสวยหวานที่รักสวยรักงามอย่างเธอ

“โอ๊ย ฉันจะบ้าตาย อะไรกันนี้ ทำไมถึงได้ยากอย่างนี้ เรื่องมิดกับผู้หญิงสวย ๆ อย่างฉันมันเข้ากันเสียที่ไหน”

เธอนึกถึงโจทย์ที่บริษัทตั้งให้ว่าต้องทำให้คนค่อนข้างประเทศ รู้จักมิดพับสวิส¹ รวมถึงต้องทำให้คนรู้จักคุณสมบัติของมันเพื่อจะได้

¹ มิดสวิส (Swiss Army knife) เป็นมิดพับที่รวมเครื่องมือต่าง ๆ ไว้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นกรรไกร ไขควง ที่เปิดกระป๋อง ฯลฯ เหตุที่เรียกมิดสวิสเพราะทหารสหรัฐอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่สองไม่สามารถออกเสียงคำว่า Offiziersmesser ซึ่งเป็นชื่อในภาษาเยอรมันของมิดสวิสได้

ตัดสินใจเลือกซื้อ และที่สำคัญคือต้องสั่งผ่านตัวแทนจำหน่ายจากบริษัทที่นำเข้ามาสินค้าโดยตรง นั่นก็คือบริษัทไดมอนต์คราวันคอมพานี เกิดฉาวพยายามคิดและหาวิธีโฆษณาที่หือหาว นึกแนว ไม่เคยมีใครเหมือนและไม่เหมือนใครเพื่อสร้างจุดขาย เธอจึงตั้งใจวางพล็อตเรื่องให้น่าสนใจ หาสถานที่ที่สวยงาม และเลือกนายแบบนางแบบโฆษณา ระดับแม่เหล็กทั้งนั้น

เมื่อโฆษณาออกฉายทางโทรทัศน์ ความโดดเด่นของผลงานความโด่งดังของนายแบบนางแบบ บวกกับคุณภาพและประโยชน์ใช้สอยของสินค้าทำให้โฆษณาดึงกระแสความนิยมอย่างง่ายดาย

“สนุกมาก”

“ดูหรือยัง”

“คิดได้ไง”

“แปลกจริงๆ”

เกิดฉาวนี้ขึ้นมาไม่หุบหลังจากดูสำรวจความนิยม “บราโว่ขึ้นอันดับหนึ่งแล้ว”

สื่อสิ่งพิมพ์ทุกเล่มต่างพูดถึงเป็นเสียงเดียวกันว่าเยี่ยมยอดโทรทัศน์ฉายภาพโฆษณาที่สร้างความประทับใจให้แก่คนดูตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ทุกคนต่างทึ่งในความสามารถของเกิดฉาว หญิงสาวได้รับคำชมจากพ่อและแม่จนทำเอาเธอยิ้มแก้มแทบปริ นอกจากนั้นเมตตายังโทรศัพท์มาชื่นชมเสียจนเธอตัวแทบลอย ทำให้เกิดฉาวเกิดกำลังใจขึ้นอีกเท่าตัว

“เก่งมาก ๆ จ๊ะ หนูหาวของป้า”

“ขอบคุณมากค่ะคุณป้า หวาจะทำงานทุกชิ้นอย่างสุดความสามารถค่ะ”

“ขอให้หนูเก่งขึ้นเรื่อย ๆ นะลูก”

“ค่ะ คุณป้า หนูตั้งใจนะคะที่ไม่ทำให้คุณป้าผิดหวัง”

“ป่าภูมิใจกับหนูมากจ๊ะ ผลงานของหนูทำให้บริษัทของเรา
ได้รับคำชมจากลูกค้า และให้เครดิตแก่บริษัทด้วย”

“ขอบคุณสำหรับโอกาสดีๆ ที่คุณป้ามอบให้หนูค่ะ”

เสียงหัวเราะคิกคักลอดผ่านสายโทรศัพท์ทำให้ได้ยิน เมตตา
ยิ้มปลื้มใจ ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอแสดงออกว่าปลื้มเกิดเถา แต่เป็น
ครั้งที่นับไม่ถ้วน ซึ่งข้อนี้เธอถือว่าเป็นสิ่งที่ญาติผู้ใหญ่ควรจะทำ

ภาพโฆษณาที่ปรากฏทำเอาคมเมธิดจ้องมองด้วยความหึง
เมื่อรู้ว่าโฆษณาได้รับความนิยม ติดอันดับที่ท็อปเท็นตลอดหนึ่งเดือน
ที่ผ่านมา เขาก็ยิ่งปลื้มใจ และเมื่อได้รับรายงานว่ายอดจองและยอด
สั่งซื้อทะลุเป้าก็ยิ่งทำให้เขาภูมิใจมากขึ้น เขาสายตรงถามหัวหน้างาน
ด้วยความอยากรู้ว่าโฆษณามีดีสวิสต์ตัวล่าสุดใครเป็นคนออกแบบและ
คิดโอเดียเก้โก้เหล่านี้

“ใครเป็นคนออกแบบสื่อโฆษณาชิ้นล่าสุด”

“คุณเกิดเถาค่ะ”

“ใคร พนักงานใหม่หรือ ทำไมผมไม่เคยได้ยินชื่อ” คมเมธิต
ให้ความสนใจ

“มาทำงานได้สักพักแล้วค่ะ คุณคมไม่เคยเห็นคุณหว่าหรือ
คะ ทำงานอยู่ใกล้ๆ ห้องคุณคมค่ะ”

“จริงหรือ” เขาแปลกใจมาก

“จริงสิคะ”

“ทำไมไม่เคยเห็นหน้า”

โชคดีที่คุยผ่านโทรศัพท์ไม่เช่นนั้นเขาคงจะเห็นหน้าตาอึดๆ
ของปลายสาย “เจ้านายอาจจะเคยเห็นหน้าแต่จำไม่ได้”

“อืม” เขาพยักหน้าหงิกๆ “ทำงานใกล้ห้องของผมอย่างนั้น

หรือ”

“คะ คุณเมตตাজัดห้องไว้ให้คุณหว่าคะ”

“แม่จัดห้องให้เธอ” คมเมธิศถามด้วยความแปลกใจ

“คะ”

“เมื่อไร”

“ตั้งแต่แรกที่คุณเกิดถวาทเข้าทำงานเลยคะ”

“อ้อ เข้าใจละ” เขาระตุกยิ้ม “คุณแม่นี้เอง” คำตอบที่ได้ยินทำให้เขาเอนหลังพิงพนักและส่งเสียงหัวเราะเบาๆ “ชอบใจมาก”

หลังจากวางสายเลขานุการสาว คมเมธิศก็กวาดตามองรอบห้องแล้วหัวเราะเสียงลั่น “เกมจับคู่อีกแล้ว”

ตอนเที่ยงวัน ชายหนุ่มโผล่หน้ากวาดตามองนอกห้อง เมื่อไม่เห็นใคร เขาจึงถือโอกาสแอบแวะดูห้องทำงานของเก็ดถวา และเห็นหญิงสาวกำลังก้มๆ เงยๆ จัดการกับเอกสารกองโตบนโต๊ะ...ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แต่แคล่วคล่องว่องไว สะกดเป็นแต่คำว่า งาน งาน และงาน เธอไม่มีทางรู้หรือกว่าคมเมธิศกำลังเพ่งมองดูเธออยู่

“ผู้หญิงที่แม่จัดให้อีกคนสินะ”

คมเมธิศตรงเข้าบริษัทในตอนเช้าเหมือนเช่นเคย และเห็นเก็ดถวาตั้งแต่ประตูบานเลื่อนเปิด วันนี้เก็ดถวาสวยมาก เธอใส่ชุดสีชมพูอ่อนขับผิวสีขาวเนียนมองแล้วน่าสัมผัส คมเมธิศอมยิ้มที่เห็นท่าทางของเธอดูลับๆ ล่อๆ หลังจากที่เห็นเขาเดินตรงเข้าออฟฟิศ จะหลบไม่ให้เห็นสินะแม่สาวน้อย ชายหนุ่มนึกในใจ เขาเดินมาใกล้มุมเสาที่เธอยืนหลบอยู่ แล้วเขาก็นึกสนุกอยากดูว่าเก็ดถวาจะทำอย่างไร

เก็ดถวาตั้งใจว่าจะเข้ามาแอบสังเกตพฤติกรรมของคมเมธิศ เธอรู้เรื่องเขามาเยอะ แต่เรื่องส่วนตัวและนิสัยของเขานั้นเธอยังไม่มี

โอกาสรู้ หญิงสาวจึงดักกรอหลังมุมเสาที่คมเมธิศต้องเดินผ่าน

คมเมธิศเดินไปหน้าเคาน์เตอร์พนักงานต้อนรับ ชำเสียงมอง
เกิดฉวา จากนั้นก็เปล่งเสียงเต็มที เสียงของเขาดังชนิดที่ที่เกิดฉวาได้ยิน
เต็มสองหู “ไปไหนกันหมด ลูกค้าโทรศัพท์ติดต่อมาหลายสาย”

“ขอโทษค่ะเจ้านาย...” พนักงานต้อนรับยังไม่ทันจะได้เอ่ย
คำแก้ตัว คมเมธิศก็สวนกลับ

“จำเอาไว้ให้ดี ลูกค้าคือคนสำคัญที่สุด ถ้ามีว่แต่พูดคุยกันใน
เวลางาน หรือไม่มีว่เล่นเพชบู้กัน แล้วงานจะดีได้ยังไง ผมจะกำชับ
ให้หัวหน้างานดูแลเรื่องนี้ ถ้าผมได้รับแจ้ง มีบหลงโทษแ่น ๆ จำไว้ จะ
ไม่ไว้หน้าใคร ๆ ทั้งนั้น ได้ยินไหม”

“คะ ฮือ ๆ” พนักงานรับคำเสียงเครือคล้ายคนจะร้องให้

“ถ้าจะร้องให้ก็กลับไปร้องที่บ้าน ไม่ต้องมาร้องที่นี่ ที่นี่คือ
ที่ทำงาน ไม่ใช่ห้องส่วนตัวที่นีกอยากร้องก็ร้อง”

“ฮือ ๆ ๆ ๆ” ยิ่งเขาตู่ พนักงานสาวก็ยิ่งร้องให้เสียงดัง

“จะหยุดร้องไหม”

“ฮือ ๆ คะ ฮือ ๆ หยุดคะ”

“จัดการหน้าที่ให้ดี งานคืองาน พักคือพัก เรื่องส่วนตัวคือ
ส่วนตัว อย่าให้ทั้งสามอย่างมารวมในเวลาเดียวกัน ได้ยินชัดไหม”

“คะ ชัดคะ เจ้านาย” เธอรับคำแต่ยังสะอึกสะอื้น

คมเมธิศส่ายหน้าด้วยความรำคาญ ก่อนเดินจากไป เขาหัน
กลับมาตะโกนอีกครั้ง “หวังว่าคงจะไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีกนะ
ไม่อย่างนั้นจะไม่ใช้แค่การตำหนิ”

“คะ” คนพูดน้ำเสียงสิ้นเครือ ไหล่อ้งุ้ม เกิดฉวาเป็นหน้า
หน้าไม่ยอมมองเพราะสงสาร คมเมธิศตีหน้าเข้มเดินจากไป เกิดฉวา
มองตามหลังชายหนุ่ม เธอส่ายหน้าและบ่นพึมพำ แววดาเต็มไปด้ว
ความซุ่นเคือง

“ผู้ชายอะไร ดุจใจร้าย ใจร้ายที่สุด”

คมเมธิศหันมามองแวบหนึ่ง ถึงเธอจะพูดเบาแต่เขาก็ได้ยิน เขามยิ้มแล้วเดินผละไป

หลังจากที่เขาไปแล้ว เกิดฉวาเดินตรงมาหาพนักงานสาว คนนั้น เธอหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ก่อนจะยื่นมือเข้าไปจับแขน พลังถามด้วย น้ำเสียงห่วงใย

“อย่าร้องไห้ นะ อย่าเสียใจไปเลยคะ”

“จะไม่ให้เสียใจได้อย่างไร โดนเจ้านายใหญ่ด่า” พนักงานสาว ยังคงร้องไห้ด้วยความเสียใจ

“เจ้านายเตือนเท่านั้นเอง เชื้อสิคะ”

“ลองมาเป็นฉฉฉฉ โดนเจ้านายด่า จะให้ยิ้ม ให้หัวเราะหรือไง”

“โดนเจ้านายดุดีกว่าโดนคนอื่นนินทาหรือเอาเรื่องเราไปฟ้อง นะคะ อย่างนี้แสดงว่าเจ้านายให้ออกาส”

“ไม่ต้องปลอบใจฉฉฉ”

“เจ้านายหวังดีต่อเรานะคะ คิดแง่บวกสิคะ เราโชคดีที่โดน เจ้านายใหญ่ตักเตือน ดีกว่าโดนนินทาจากคนอื่นแล้วคนอื่นไปฟ้อง เจ้านาย ถ้าเป็นอย่างนั้นเราจะเสียใจและเจ็บปวดยิ่งกว่านี้อีกคะ”

“จริงหรือ”

“จริงสิคะ เจ้านายเตือนแสดงว่ารักและเป็นห่วงคะ”

“จริง ๆ นะ”

“จริงสิคะ ไม่เป็นไรนะคะ ๆ สู้ ๆ นะคะ ไม่ร้องคะ ๆ อย่าท้อ ปรับปรุงตัวดีกว่าคะ ไม่ต้องคิดมาก กลับไปทำงาน แล้วก็ไม่ต้องทำอะไรที่ เจ้านายตักเตือน ดีไหมคะ”

“ตกลง ฉฉฉฉจะปรับปรุงตัว ฉฉฉฉจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดี ๆ อีกแล้ว” ไม่นานสาวน้อยที่น่าสงสารก็หยุดร้องไห้ด้วยกำลังใจที่เกิดความมีให้แก่ เพื่อนร่วมงาน “เธอชื่ออะไรหรือ ทำงานแผนกไหน”

เกิดฉาวแนะนำตัวพร้อมรอยยิ้ม จากนั้นก็ถามกลับ “แล้วเธอละ ชื่ออะไร”

“ฉันชื่อการันตี เธอเรียกฉันว่าก็ก็ได้จ้ะ”

“จ้ะ ก็เรียกฉันสั้น ๆ ว่าหาวก็ได้นะ” และแล้วเสียงหัวเราะดังคิก ๆ ก็แทนที่ความเศร้าเสียใจเมื่อครู่ มิตรภาพเริ่มขึ้นจากจุดเล็ก ๆ ที่เรียกว่าความห่วงใยเสมอ

คมเมธิตหยุดยั้งหลบหลังเสาแล้วมองเกิดฉาวนิ่งเนิ่นนาน “เป็นผู้หญิงที่รู้จักดูแลและห่วงใยคนอื่น” ชายหนุ่มยิ้ม และนั่นคือเหตุผลที่เขามองเธอในแง่ดี

คมเมธิตเปิดดูโฆษณาชิ้นใหม่ล่าสุดที่ใคร ๆ ต่างพากันชื่นชม เป็นรอบที่สามแล้ว ภาพสวย แนวคิดสร้างสรรค์ สะดุดตา และกระตุ้นยอดขายดีเยี่ยม ผู้ออกแบบคือเกิดฉาว ผู้หญิงที่เปรียบเสมือนฟันเฟืองชิ้นเล็ก ๆ แต่ประมาทฝีมือไม่ได้ เขามองงานที่เธอเป็นคนกำกับดูแลอย่างตั้งใจ ความพิถีพิถันของเนื้องานบ่งบอกว่าเธอตั้งใจและทุ่มเทมาก ขณะที่เขากำลังนั่งคิดเพลิน ๆ อยู่ นั่น เสียงโทรศัพท์ที่กึกดังขึ้น

กริ่ง ๆ

“ครับแม่”

“เห็นโฆษณาใหม่ล่าสุดของบริษัทเราหรือยังจ้ะ”

“ครับ เห็นแล้วครับ”

“ดีไหมล่ะ”

“ก็ดีครับ” คำตอบกลาง ๆ ของเขาทำให้คนเป็นแม่หงุดหงิด

“ก็ดี รู้ไหมว่าโฆษณานั้นได้รับความนิยมทั้งบ้านทั้งเมือง”

“ครับ”

“แม่ชอบจริงๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นคนออกแบบโฆษณา หัวดีมาก ๆ ได้ข่าวว่าคนดูโหวตให้เป็นโฆษณาสร้างสรรค์ติดอันดับเลยนะลูก” เมตตาแก้มถาม คนฟังถึงกับหัวเราะ แม่พยายามเชียร์เกิดฉาว

มาก ๆ เขารู้แต่แกลังทำเป็นไม่รู้ เขาไม่ยอมบอกแม่ว่าเขาจะรู้ทันว่า
แม่กำลังพยายามเชียร์เกิดถวา

“ดีใจนะครับที่แม่ชอบ”

“ผมรู้จักคนออกแบบใหม่ลูก ให้รางวัลคนทำให้เหนื่อยเถอะ
จะได้มีกำลังใจ”

“แม่อยากให้รางวัลหรือครับ”

“จะ ๆ แต่แม่ไม่ค่อยว่าง ผมทำหน้าที่แทนได้ใหม่ลูก ให้
รางวัลอะไรก็ได้ พาไปดูหนัง ฟังเพลง กินข้าว”

“ดูหนัง ฟังเพลง กินข้าว” โชคดีที่เมตตาไม่เห็นหน้าลูกชาย
ตอนนี้ ผมเมธิศทั้งสายหน้าทั้งหัวเราะในใจ ‘แม่ครับ ชวนไปดูหนัง
ฟังเพลง กินข้าวนะไม่ได้เรียกว่าให้รางวัลให้พนักงานหรือครับ แต่
เป็นการสานรักสานสัมพันธ์กันมากกว่า มีที่ไหนที่ให้รางวัลพนักงาน
สาวสวยด้วยการพาไปดูหนัง ฟังเพลง และกินข้าว ฮา ๆ’

๖๖ สงตะวันสาดลอดผ่านม่านปรับแสงเข้ามาให้ความรู้สึก
กระปรี้กระเปร่าพร้อมยิ้มรับวันใหม่ทั่วทั้งโดมอนด์คราวน์คอมพานี
พนักงานทั้งหลายที่เร่งรุดมาทำงานเปรียบเหมือนเหล่ามดงานพร้อม
เผชิญงานทั้งหนักและเบา

ผมเมธิศเข้าบริษัทมาตั้งแต่เข้าตรู หน้าตาสวย ๆ ของเกิดถวา
บวกกับความสามารถของเธอทำให้หัวใจเขากระตุกเต้นถี่ขึ้น เขาเข้า ๆ
ออก ๆ ห้องทำงานจนกระทั่งเกิดถวามาถึง เธอรีบหลบเข้าห้องทำงาน
หารู้ไม่ว่าเขาเห็นเธอตั้งแต่ขึ้นลิฟต์แล้วด้วยซ้ำ

เสียงกุก ๆ กัก ๆ ในห้องของเธอทำให้เขาอมยิ้ม เกิดถวาเป็น
ผู้หญิงเรียบร้อย ทำงานเป็นระเบียบ สะอาด เขาแอบเปิดห้องเข้าไป
สำรวจดูก่อนหน้านี้อแล้ว

ยังไม่ทันจะเข้าไปทักทายตามประสาเจ้านายลูกน้อง ปรากฏว่าพัชระ หนึ่งในพนักงานบริษัทโดมอนต์คราวันคอมพานีก็รีบเดินตรงมาหาเกิดถวาทถึงโต๊ะ คมเมธิชชายตามอง เขายากรู้นักว่าเธอจะจัดการกับมดแมลงที่ไต่ตอมอย่างไร

พัชระเมียงมอ้งเกิดถวามานานแล้ว เขารู้สึกพิเศษกับเธอ และมันเต็มแน่นคับอก ไม่อาจกักเก็บไว้ได้อีก

“หวัดดีครับคุณหว่า”

“หวัดดีคะคุณพั๊ด” เกิดถวายิ้มเป็นมิตร เธอรู้จักพัชระในฐานะเพื่อนร่วมงานเท่านั้น

“ผมเห็นคุณยุ่งมาก ๆ เหนื่อยไหมครับ”

“นิดหน่อยค่ะ” คนฟังนึกแปลกใจที่ได้รับความเป็นห่วงจากเขา

“หญิงเหล็กจริง ๆ” สายตาที่เขาเมียงมอ้งนั้นอ่อนหวานจนน่าขนลุกสำหรับเธอ

“ขอบคุณค่ะ” เกิดถวาทอบตามมารยาท แต่คนฟังนึกปลื้มใจ

“คุณหว่ามีเพื่อนกินข้าวกลางวันหรือยังครับ”

“ยังค่ะ” เกิดถวาทอบตามจริง เธอตั้งใจว่าจะทำงานให้เสร็จแล้วจะลงไปกินอาหารกลางวันที่ยังว่างในบริษัท

“พักกลางวันแล้วไปกินด้วยกันนะครับ คุณหว่า”

เกิดถวาทเริ่มพูดติดขัด คำชวนของพัชระทำให้เธออีก ๆ อีก ๆ

“เอ่อ...เอ่อ”

“นะครับ กินข้าวด้วยกันสักมื้อ เราเป็นเพื่อนร่วมงานกันไม่ใช่หรือครับ”

“ค่ะ สำหรับข้อที่ว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน แต่เรื่องกินข้าวด้วยกัน หว่าขอตัวก่อนได้ไหมคะ เอาไว้โอกาสหน้าดีกว่าค่ะ วันนี้หว่ามึนงานด่วนจริง ๆ”

“ผมเห็นคุณหวานุงทุกวัน”

เกิดถามได้ที่ “คะ หวานุงทุกวันจริงๆ บางวันตรงเวลาบ้าง ไม่ตรงบ้าง อयरอเลยคะ”

“ซำนิตหน้อยผมรอได้ครับ”

“อयरอดีกว่าคะ หวานไม่ยอมรับนัดใครจริงๆ คะ”

“คุณหวานไม่ออกไปกับผม” พัชนะหน้าเศร้า

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะ หวานไม่ยอมให้ใครต้องมารอหวาน แขนว ท้องรอหวานเดียวจะไม่สบายคะ บางทีซำเป็นซำโมงก็มี”

“ผมรอได้ครับ พวกเราทำงานที่เดียวกัน รอเพื่อนร่วมงาน นิดหน้อยไม่เป็นไรหรอกครับ”

“เราอยู่กับคนละแผนกนะคะ”

“ถึงอย่างนั้นพวกเราไปกินข้าวด้วยกันได้ ไปกันสองคน ตกลงไหมครับ” พัชนะยิ้มกริ่ม

“คะ” เธอยิ้มรับไม่ปฏิเสธ “แต่ถ้าจะให้ดีไปกันหลายๆ คน นะคะ หวานไม่ออกไปตามลำพังกับผู้ชาย หวานแคร์สื่อคะ โลกสมัยนี้ แค่ดูเฟซบุ๊กก็รู้หมดว่าทำอะไร หวังว่าคุณพุดคงเข้าใจนะคะ”

พัชนะหน้าเสีย “ขอโทษครับ คุณหวานกลัวคนรู้ใจจะเข้าใจผิด หรือครับ”

“ถ้าคนรู้ใจหมายถึงแฟน หวานยังไม่มีคะ แล้วก็ไม่มีร็อนที่ จะมีด้วยคะ หวานชอบอยู่คนเดียวแบบนี้มากกว่า อยู่คนเดียวไปเรื่อยๆ เหนื่อยก็พักได้ ไม่ต้องกังวลกับคนรู้ใจ ฮีๆ”

“โอ้ ถ้าอย่างนั้นผู้ชายก็ไม่มีหวังสิครับ”

“จะหวังอะไรกับหวานคะ หวานไม่เคยสนใจเรื่องนั้นเลยคะ ชีวิต เป็นของเรา เราจะหาหวังมาผูกใจตัวเองทำไม จริงไหมคะ”

“โอ้ คุณหวาน” พัชนะสะอึก หน้าเศร้าสลด

“โอ้ คุณพุดชา คุณพุดพุดเหมือนจะมาจีบหวานมากกว่าชวน

ไปกินข้าวแล้วนะคะ” เกิดฉาวพูดตักคอ

“ผม...ง่า...คือ...ผมตั้งใจจะชวนคุณหว่ากินข้าวด้วยกันจริงๆ
นะครับ ร้านอาหารไม่ไกลจากที่ทำงานเรามีหลายเจ้า อร่อยทั้งนั้น
นะครับ ได้โปรด”

“ก็...ได้ค่ะ แต่หว่าขอเลือกเองนะคะ หว่าไม่ออกไปไกล”
เกิดฉาวยิ้มน้อยๆ รับคำเมื่อเขาจะยื่นคะยอ

“โอ้ ใจจริงแล้วผมอยากชวนคุณหว่าไปร้านอาหารที่เพิ่ง
เปิดใหม่” เขาพูดชื่อร้านอาหารซึ่งเกิดฉาวไม่เห็นด้วย เพราะราคา
อาหารแพงมากแถมยังต้องขับรถไป มันทำให้เสียเวลาโดยใช้เหตุ

“เอ่อ...ขอเป็นที่ร้านอาหารด้านล่างได้ไหมคะ หว่าไม่ออกไป
ไหนไกลค่ะ อยากกลับมาทำงานเร็วๆ” เกิดฉาวตอบรักษาน้ำใจ
คนชวน

“สุดแล้วแต่คุณหว่าก็แล้วกันครับ” พัชนะขอแค่เกิดฉาว
รับปาก เขาอะไรก็ได้ทั้งนั้น หน้าตาและท่าทางของพัชนะแสดงออก
ชัดเจนว่าเขาปลื้มและชื่นชมเกิดฉาว เขาพยายามชวนเธออยู่หลายครั้ง
กว่าเธอจะยอมไปด้วย

“กลางวันผมจะเดินมาหาที่แผนกนะครับ” หลังจากนัดหมาย
เป็นที่เรียบร้อย พัชนะก็เดินยิ้มแฉ่งตุ้ยกลับไปนั่งทำงานต่อ

เมื่อเขาใช้มุกนี้ต่อเธอ ในที่สุดเกิดฉาวก็ยอมรับปาก แต่เธอ
เลือกสถานที่เอง และที่สำคัญมากที่สุดคือเธอยังคงยืนยันเจตนาเดิม
เดิมที่ว่าไม่ออกไปตามลำพังกับผู้ชายสองต่อสอง ไม่ว่าจะไปที่ไหนๆ
ก็ตาม

เกิดฉาวกดโทรศัพท์ที่ชวนการ์นตีให้ไปด้วยกัน

“ได้จ้ะ...อะไรนะ...จะให้ฉันชวนเพื่อนมาด้วยเหรอ...ได้จ้า
ตามนั้น” การ์นตีชวนเพื่อนในแผนกอีกสองคนไปด้วย

คมเมธิตเห็นเกิดฉาวแล้วยิ้มๆ เหตุผลอีกข้อที่ทำให้เธอเข้าตา

ก็เพราะความไว้วางใจและความฉลาดของเธอที่รักษาน้ำใจเพื่อนร่วมงาน พอถึงเวลาพักกลางวัน พัทธะก็รีบมาหาเกิดฉาว ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่พ้นสายตาของคมเมธิศ รอยยิ้มของพัทธะมีอันต้องหุบลง เมื่อเห็นว่าจะไม่ไปได้ด้วยกันแค่สองต่อสอง ชายหนุ่มรู้สึกผิดหวังเมื่อเกิดฉาวชวนเพื่อนร่วมงานแผนกอื่นอีกสองสามคนไปด้วย

“หาชวนเพื่อนไปด้วยกันคะ กินหลาย ๆ คน คุณกินสนุกดี”

“ง่า... ครับ” พัทธะถึงกับอึ้งเมื่อมันกลายเป็นม็อกกลางวัน สุขสันต์สำหรับเกิดฉาวและผองเพื่อน สาว ๆ พูดคุยเรื่องสมัยนิยม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องช้อปปิ้ง กระเป๋า เสื้อผ้า นาฬิกา และภาพยนตร์รักโรแมนติก เรื่องล่าสุดประเภทพระเอกหล่อสุด ๆ เสียงหัวเราะคิกคักดังเป็นระยะ ๆ เมื่อสาว ๆ รวมตัวกันก็พูดคุยตามประสาผู้หญิง สนุกสนานเฮฮากันไป แต่สำหรับพัทธะนั้นสุดแสนจะขมขื่น หัวข้อเรื่องที่ผู้หญิงคุยนอกจากจะไม่น่าสนใจสำหรับชายหนุ่มแล้ว ความหวังจะสานสัมพันธ์กับสาวน้อยยังริบหรี่ลงจนแทบไม่เหลือ เขาขอตัวไปซื้ออาหารแล้วลุกจากโต๊ะไปด้วยท่าที่เชื่องซึม เดินไหลตกลอย่างหมดหวัง ระหว่างที่พัทธะกำลังซื้ออาหารอยู่นั้น บรรดาเพื่อน ๆ ของเกิดฉาวก็เริ่มเปิดประเด็นสนทนา

“ฉันคิดว่าคุณพัทธะต้องแอบชอบเธอแน่ ๆ”

“ใช่ ดูนั่นสิ ตาหวานยิ้มเขี้ยวเวลามองหา” เพื่อนอีกคนร่วมแสดงความคิดเห็น

“คงไม่หรอกน่า คุณพัทธะจะมาแอบชอบหาทำไม หาสวยก็ไม่สวย หน้าตาทั้งนั้น ๆ”

“ว้าย เกิดฉาว เธอน่ะสวยเข้าขั้นเลยนะจ๊ะ เชื้อสิ คุณพัทธะต้องแอบปลื้มเธออยู่แน่ ๆ”

“หาเนี่ยนะสวย” เกิดฉาวขึ้นหัวเข้าหาตัวเอง ออกอาการงังจัด ร้อยวันพันปีไม่เคยมีใครชมว่าสวยมาก่อน

“ใช่สิ ไม่มีใครเคยบอกเธอหรือไงจ๊ะ คุณหา”

“บอกว่าอะไรจ๊ะ”

“บอกอย่างนี้นะเรียกว่าสวยจ๊ะ ไม่ใช่จั้น ๆ”

“อย่าหลอกให้ตีใจเล่นนะ” เกิดถวาวายมาก อายจนหน้าตาแดงก่ำ เพื่อนในกลุ่มเห็นแล้วรีบพูดย้ำ

“จริงจ๊ะ จริง สวยใส น่ารัก”

“ไม่หอรอกมั้ง”

“สิ ๆ ระวังให้ตีเถอะจ๊ะ อีกไม่นานคุณก็ต้องรุกรมมากกว่านี้แน่ ๆ เตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ตีก็แล้วกัน”

“ไม่หอรอกน่า กินข้าวกันเถอะ”

“แหม เปลี่ยนเรื่องพูดเลยนะ” เพื่อนในกลุ่มหัวเราะคิกคัก

“ไม่เอาน่า ไม่พูดแล้ว มาเถอะ กับข้าวร้านนี้อร่อยนะ” เกิดถวาวเฉยใจ

“จ้า อร่อย” เพื่อน ๆ อมยิ้มหน้าระรื่น

ไม่นานพัชระก็กลับมานั่งด้วยกันที่โต๊ะ เขาแอบมองเกิดถวาวอยู่บ่อย ๆ เพราะความเป็นธรรมชาติของเธอ ใครเห็นต่างก็รู้สึกรักและชื่นชมเธอทั้งนั้น

“คุณพัตคะ ไม่อร่อยหรือคะ”

“อร่อยครับ” พัทระตอบตามมารยาท อาหารกลางวันมือนี้นอกจากไม่อร่อยแล้วยังมีรสชาติที่ขมปร่า ไม่ชวนกิน เกิดถวานึกเห็นใจแต่เธอไม่อยากทำเหมือนให้ความหวังพัชระ ดังนั้นการที่เธอทำแบบนี้ย่อมเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“วันหลังกินข้าวด้วยกันอีกนะคะคุณพัต” หนึ่งสาวในกลุ่มเอ่ยชวน

“ง่า...ครับ” พัทระยิ้มขึ้น ๆ และฝันสุด ๆ มีอกกลางวันครั้งนี้เขาไม่มีโอกาสพูดนอกจากฟังและฟังเท่านั้น “เฮ้อ” เขาได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจจริงๆ

หลังจากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันกลับแผนก ต่างคนต่างไปทำงานต่อ เกิดวาทก็เช่นกัน คมเมธิศรีบหลับยืนอยู่หลังประตูเมื่อเห็นว่าพัชระและเกิดฉวยเดินกลับเข้าแผนก

“คะ” เกิดฉวยหันมามองพัชระ เขายืนนิ่งจนเธอต้องส่งเสียงอีกครั้ง “คะ”

“คุณหวนกลับบ้านกี่โมงครับ”

“แล้วแต่งงานคะ บางทีห้าโมง บางทีก็หกโมงเย็นคะ”

“ถ้าไม่รังเกียจ ผมขอร่วมทางกลับด้วยคนได้ไหมครับ”

“คุณพักบ้านอยู่แถวไหนคะ” เกิดฉวยขมวดคิ้วมองหน้าพัชระ

“สายใต้ไหมครับ” เขาตอบคำถามด้วยความมั่นใจ

เกิดฉวยพานหงุดหงิดขณะนึกในใจว่าบ้านอยู่ห่างกันคนละมุมเมือง รถยนต์เธอก็ไม่มีขับ ทุกวันนี้ต้องนั่งรถประจำทางมาทำงาน พัชระยังมีหน้าขอร่วมทางกลับบ้าน

“ไม่ไหวมังคะ”

“ทำไมล่ะครับ ผมยินดีเป็นเพื่อนคุณหวนตลอดทางครับ” พัชระยิ้ม

“หวนอยู่แถวเกษตร-นวมินทร์ คุณพักอยู่สายใต้ไหม บ้านเราอยู่กันคนละทางเลยนี่คะ คุณพักจะไปส่งหวนทำไมคะ หรือคุณพักย้ายบ้านแล้ว” เกิดฉวยขมวดคิ้วมุ่น

“ปะ...เปล่าครับ เพียง...คือ...คือว่า...ผมอยากไปส่งคุณหวน”

“บ้านหวนไกลจากบ้านคุณพัก”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไปส่งได้”

“หวนโตแล้ว กลับบ้านเองมาตั้งหลายปีแล้วคะ บางทีไปๆ กลับๆ วันละไม่รู้กี่รอบ หวนแน่ใจว่ากลับเองได้สบายมากคะ” น้ำเสียงหญิงสาวเริ่มขุ่นจัด

“ง่า...คือ...” พัชระถึงกับพูดไม่ออก

“อย่าดีกว่าค่ะ หวาดคิดว่าต่างคนต่างกลับก็ได้อยู่แล้ว” เกิดฉาว
ปฏิเสธรอย่างนุ่มนวล

“มีเพื่อนร่วมทางดีกว่าไม่มีนะคะ” พัทธะยังคงถือคติที่ว่า
ต่อเท่านั้นที่ครองโลก

“หาซื้อขึ้นรถโดยสารกลับบ้านแล้วก็ส่งกลางทางค่ะ รับรองว่า
มีเพื่อนร่วมทางเพียบ” เธอตอบพลางหัวเราะ

“โอ้ คุณหา”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ แต่หวาดคิดว่าหากกลับเองดีกว่าค่ะ
คุณพัทธ์จะได้ไม่ต้องเสียเวลา เสียเงินโดยเปล่าประโยชน์”

“คือว่า...ผมเป็นห่วง”

“อย่าห่วงเลยนะคะ คุณพัทธ์ตามสบายเถอะนะคะ ขอขอบคุณที่ชวน
ไปกินอาหารกลางวันนะคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มยิ้มเขิน ๆ ยกมือลูบท้ายทอย “พຽນนี้กินข้าว
ด้วยกันอีกนะคะครับ”

“หากกลัวว่าถ้ารับปากแล้วติดงานด่วน จะทำให้คุณพัทธ์ต้อง
รอ” เกิดฉาวไม่ตอบแบบกลาง ๆ เพราะเธอไม่อยากจะหวังใคร

“ไม่เป็นไรครับ ผมรอคุณหาได้”

“หาอย่าไม่รับปากนะคะ เพราะถ้าเกิดหาทำไม่ได้จะกลายเป็น
เป็นเบี้ยวนัด ไม่ไถ่ถอนนะคะ”

“ครับ พຽນนี้ผมค่อยถามใหม่ก็ได้ หวังว่าคงจะไม่เป็นการ
รบกวน” เขาหวังจะได้ยินเธอตอบว่า ‘ไม่ค่ะ ไม่รบกวน’ แต่เธอกลับ
เงิบเฉย และยิ้มให้เขาอย่างมิตรเท่านั้น พัทธะยอมรับว่าเธอทำให้
ความมั่นใจในตัวเองของเขาลดลงเกินกว่าครึ่ง

“หาขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ”

“คุณหาครับ ถึงคุณหาจะทำงานเยอะจนไม่ได้พัก แต่ถ้า
พอมีเวลาบ้าง อย่าลืมนึกถึงผมนะคะครับ”

“คุณพัตคะ” เกิดฉวาไม่สบายใจ เธอไม่อยากทำลายความรู้สึกดี ๆ ที่พัชระมีให้ แต่เธอก็ไม่อยากให้เขาคิดไกลเกินกว่าคำว่าเพื่อน
“ได้โปรดอย่าปฏิบัติเสธผมเลยนะครับ”

“หว่าไม่ยอกปฏิบัติเสธความหวังดีของคณพัตหรือคะ แต่ ว่าคณพัตก็ทราบดีอยู่แล้วว่าบริษัทของเรามีงานอยู่ตลอดเวลา และเป็น ประเภทด่วนมาก ด่วนพิเศษ ด่วนที่สุด และงานที่หว่ารับผิดชอบต้อง ทำก็มีแต่ด่วนมาก ๆ หว่าไม่รับปากดีกว่าไหมคะ คณพัตจะได้ไม่ต้อง รอ แล้วก็ไม่ต้องใช้ความพยายามด้วย”

“คณหว่า” น้ำเสียงเขาฟังดูผิดหวัง

“เอาไว้โอกาสดี ๆ เวลาเหมาะสม ไม่มีงานเต็มสมองเราค่อย ค่อยกันใหม่ะคะ” เกิดฉวาอ้งวันข้างหน้าซึ่งสำหรับเธอนั้นมันไกลจน มองไม่เห็นทาง

“จริง ๆ นะครับ” นอกจากพัชระจะไม่เก็บอาการแล้ว เขายัง ชัดเขิน หน้าตาแดงกำราวกับลูกตำลึงสุกหมดทั้งแข่ง สองมือยกขึ้นลูบ ท้ายทอยแก้แค้น

เกิดฉวาส่งยิ้มให้แทนคำตอบ

พัชระหน้าเจื่อนเดินกลับไปแทบไม่ตรงทาง ส่วนเกิดฉวาหยุด ยืนหัวเราะ “เฮ้อ ผู้ชายอย่างนี้ก็มีด้วย แทนที่ผู้หญิงจะเขิน แต่กลับ กลายเป็นฝ่ายผู้ชายที่เขิน”

คมเมธิคเงี่ยหูฟังบทสนทนา และได้ยินทุกคำพูดจากปาก ของเธอ จึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะคำตอบของเธอ เกิดฉวาเป็นผู้หญิง ฉลาดเฉลียว และคำตอบของเธอยิ่งเพิ่มความประทับใจ

“เสียงหัวเราะของใครนะ เสียงใคร” เกิดฉวานึกแปลกใจ เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ เธอเหลียวซ้ายแลขวาว่าไม่เห็นใคร คมเมธิค รีบยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้เสียงหัวเราะลอดออกไป

“หรือว่า... ว้าย ผีหลอกตอนกลางวัน ไปดีกว่า”

เกิดฉวารีบเดินกลับไปนั่งทำงานต่อ ในสายตาของเธอ พัชนะเป็นผู้ชายที่สุภาพ ดูดี ใส่ใจ ดูแล แต่เธอก็ให้ค่าเขาได้เพียงแค่คำว่าเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งเท่านั้น คำว่าเพื่อนคือมิตรภาพอันยิ่งใหญ่ที่เกิดฉวาไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

อย่างไรก็ตาม พัชนะก็ยังไม่ละความพยายาม หลังจากวันนั้น พัชนะก็คอยวนเวียนมาแผนกที่เกิดฉวาทำงานเป็นประจำ เข้า สาย บ่าย เย็น เวะเวียนมาไม่เคยขาด โดยเฉพาะมื่อกลางวัน พัชนะนั้นทั้งเอาอกเอาใจและดูแลเธอสารพัด อยากให้เกิดฉวาประทับใจ

“กาแพชองโปรดคุณหาวครับ คาปูชิโน่ร้อน”

“คุณพัสดุได้ใจคะว่าหาวชอบดื่มคาปูชิโน่ร้อน”

“เพราะคนที่ดื่มคาปูชิโน่ร้อนเป็นคนที่ค่อนข้างโรแมนติค มีความเป็นศิลปินในสายเลือด เป็นคนละเอียดอ่อน เชื่อในลางสังหรณ์ ชอบทำอะไรทำทวยและตื่นเต้น เป็นคนมองโลกในแง่ดี เข้ากับคนอื่นได้ง่าย คุณหาวยังรักพวกพ้อง และเป็นมิตร ชอบเสฮาปาร์ตี้ เปิดเผยพูดจาตรงไปตรงมา ทั้งหมดนี้ใช่คุณหาวไหมครับ”

“ใช่คะ แม่นจิงเลย” เกิดฉวาพยักหน้าหงิก ๆ

“ผมอ่านจากเว็บครับ ทายนิสัยคนจากกาแพชชอบดื่มครับ ถึงผมจะไม่รู้ว่าคุณหาวชอบดื่มอะไร แต่ก็เดาได้ไม่ยากใช่ไหมครับ” เขายื่นถ้วยกาแพกลินหอมกรุ่นส่งให้เธอ

“ไม่ต้องดูแลหาวมากขนาดนี้ก็ได้คะ”

“ให้ผมทำเถอะครับ ผมเป็นผู้ชาย หน้าทีของลูกผู้ชายคือต้องดูแลผู้หญิง”

“อ่า...คะ” เกิดฉวาได้แต่พยักหน้ายิ้มจาง ๆ เธออยากบอกพัชนะเป็นครั้งที่ร้อยว่าเธอไม่มีทางเปลี่ยนใจไปรักเขา เพราะเธอเห็นเขาเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานเท่านั้น แต่ครั้งจะพูดก็กลัวจะทำให้พัชนะเสียใจ เธอจึงได้แต่ปฏิบัติตัวอย่างกลาง ๆ คือไปกินมื่อกลางวันด้วยบัง

แต่ไม่ถึงกับทุกวัน และที่สำคัญ เธอไม่เคยให้เขาไปส่งถึงที่บ้าน แค
หน้าบริษัทเท่านั้นที่เธอยอมตกลง

“วันหยุดคุณหวาว่างไหมครับ ผมอยากจะชวนไปซื้อต้นไม้
ด้วยกัน”

“วันหยุดหรือคะ คงยังไม่ได้คะ หวาต้องหอบงานไปทำที่บ้าน
ให้เสร็จ”

“คุณหวาขยันจริง ๆ ผู้หญิงอย่างคุณหวาหายากมาก ๆ เลย
ครับ” เขายิ้มปลื้ม ทั้ง ๆ ที่เธอปฏิเสธ แต่กลับกลายเป็นว่าน่ารักใน
สายตาของเขา

เกิดฉาวได้แต่ถอนหายใจตั้งเฮือก พลังนึกในใจ ‘ผู้หญิงอื่น
มีอยู่ถมไป ทำไมต้องมานั่งที่นั่นคนเดียว’

พัชระยังคงตามตื้อเกิดฉาวไม่เลิก เข้า สาย กลางวัน บ่าย เย็น
และอยากจะเลยต่อไปถึงค่ำ แต่สาวเจ้าไม่เปิดโอกาสให้ เขาจึงได้แค่
แสดงน้ำจิตน้ำใจต่อเธอ ขนมนมเนย เครื่องดื่มเย็นร้อน ตลอดจนถึง
ยาชูกำลัง พัชระจัดให้เต็มที่

บ่ายวันหนึ่งเกิดฉาวนั่งตรวจสอบงานที่จะส่งให้เจ้านายว่า
เรียบร้อยดีหรือไม่อยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ หญิงสาวหน้าตาเข้ม
ขมวดคิ้วเพราะมุ่งมั่นและตั้งใจอยู่กับงาน เมื่อพัชระเห็นเข้าก็รีบแสดง
ความเป็นห่วงจนเกิดฉาวแทบจะส่งเสียงหวีดร้องอย่างรำคาญใจ

“คุณหวาครับ ดื่มน้ำน้อยไหมครับ” เขายื่นเครื่องดื่มเย็น ๆ
ส่งให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ หวายังอึ่มอยู่เลยคะ”

“น้ำจับเสี้ยนเย็น ๆ ดื่มสักนิดเถอะครับ ชื่นใจ”

“หวาไม่ร้อนคะ”

“ผมเห็นคุณหวาหน้าตาเคร่งเครียด ลองดูหน่อยเถอะครับ
แก้ร้อนใน รับรองทั้งเย็นทั้งสดชื่นจริง ๆ”

เกิดฉาวพังก์หน้ารับอย่างขอไปที ไม่ลืมขอบคุณตามมารยาท แต่พัชระยังคงยืนมองอยู่อย่างนั้น

“คุณพัชระ ไม่ต้องห่วงค่ะ เดี่ยวหาวจะตี๋ม”

“ผมรอได้ครับ”

คำตอบของเขาแทบทำให้เกิดฉาวกรี๊ด “ขอเวลาหาวทำงานก่อนได้ไหมคะ หาวต้องการสมาธิค่ะ” เกิดฉาวทำหน้าบึ้งใส่จนพัชระรู้สึกตัว

“ง่า...ครับ”

หลังจากนั้นพัชระทั้งรุกทั้งตี้อ จนนักงานเริ่มลือกันหนาหู เรื่องที่พัชระเดินเกมรุกเกิดฉาว แต่เจ้าตัวกลับทำไม่รู้ไม่ชี้เพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร

ไม่นานหลังจากนั้น เมตตาก็ได้รับรายงานจากสายที่ได้รับมอบหมายให้คอยสังเกตพฤติกรรมเกิดฉาว หากมีชายหนุ่มมารายใกล้ ให้รายงานทันที สายรายงานว่ามีพนักงานคนหนึ่งแฉะเวียนมาหาเกิดฉาวเป็นประจำ นัยว่าเข้ามาจีบเกิดฉาว

“อะไรนะ จีบหนูหาวอย่างนั้นรี”

“ค่ะ ดูที่ทำแล้วรุกไม่ยอมเลิกราเลยค่ะ”

“ขนาดนั้นเซียวหรือ”

“ค่ะ เข้า สาย บ่าย เย็น ตามต้อตลอด”

หญิงสูงวัยถึงกับหุ้มนิ่ง ตาลูก เธอรีบรุดเข้าบริษัทและเรียกเกิดฉาวเข้าพบเป็นการส่วนตัว

“หนูหาวจะ ช่วงนี้เป็นไงบ้างจะ ทำงานสนุกไหม”

“สนุกค่ะ งานที่นี้ทำทายนหาวมาก ๆ ค่ะ คุณป้า หาวมีความสุขที่สุดเลยค่ะ”

“ป้าได้ยินอย่างนี้ก็สบายใจจะ” เมตตาสูดลมหายใจลึกสองสามทีก่อนจะเอ่ยปากถาม “เออ จริงสิ ป้าได้ยินมาว่ามีหนุ่มที่บริษัท

แวะมาคุยกับหนูเรื่อยเลย”

“คะ” เกิดถว้อออกอาการงจนกระทั่งหน้าพัชระแวบเข้ามา
ในความคิด “อ้อ ค่ะ คุณป้าคงหมายถึงเพื่อนในที่ทำงานของหว่า”

“ระวังตัวหน่อยนะลูก ผู้ชายสมัยนี้ต้องดูให้ดี ถึงแม้จะเป็น
เพื่อนร่วมงานก็เถอะ”

“ใครเป็นคนกระจายข่าววะ” เกิดถว้อพึมพำ

“ใครหรือลูก ผู้ชายคนนั้น” เมตตาทถามตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม

“คุณพัชระคะ หว่ารู้จักแค้ในฐานะเพื่อนร่วมงานค่ะคุณป้า
และส่วนใหญ่เรื่องที่คุยกันก็เรื่องงาน”

“จ๊ะ ๆ เรื่องงานก็เรื่องงาน ที่ป้าเตือนก็เพราะห่วงหนูนะจ๊ะ”

“ขอบคุณมากค่ะคุณป้า” เธอยิ้มรับกับคำเตือนของเมตตา
ด้วยรอยยิ้มพิมพิ์ใจที่ใคร ๆ เห็นเป็นต้องชื่นชม

เมตตานึกไม่สบายใจเพราะกลัวว่าหลานสาวจะใจอ่อนยอม
เอนเอียงเทใจให้กับชายคนอื่น อยากให้เกิดถว้อลงเอยกับคมเมธิศ
ลูกชายของเธอมากกว่า ช่วงเวลากว่าสองเดือนที่อยู่ในบริษัทเดียวกัน
ที่ทำงานที่เดียวกัน แต่จนแล้วจนรอดคมเมธิศกับเกิดถว้อก็ยังไม่มีความ
จะเริ่มผูกสัมพันธ์กันเสียที

เมตตานั่งอยู่พักใหญ่ “เอ หรือว่าต้องหาทางให้ทั้งคู่เจอกัน
สานรักกัน จะได้ลงเอยกันเสียที อืม ทำยังไงดีนี่” เมตตาวาดแผนการ
ขึ้นในใจ เธออยากให้หลานสาวและลูกชายของเธอตกลงปลงใจกัน
ต่อไปก็จะพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเรือล่มในหนองทองจะไปไหน เธอ
และอรเพื่อนรักก็จะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ที่สำคัญ ไม่ว่าจะป็นหลาน
ที่เกิดมาจะเป็นหญิงหรือชายต้องน่ารักมากแน่ ๆ เพราะคมเมธิศก็หล่อ
เกิดถว้อก็ทั้งสวยทั้งน่ารัก

๓ ฤดูกาลลดกระหน่ำ ลดจริง ลดกว่าห้าสิบลเปอร์เซ็นต์ ทำให้ผู้คนหลังไหลมาจับจ่ายใช้สอยในห้างสรรพสินค้า ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยเลือกเดินขึ้นบันไดเลื่อนแทนการใช้ลิฟต์ เกิดตวาก็เป็นหนึ่งในนั้น เธออยากจะดูของตามชั้นต่าง ๆ จึงเลือกขึ้นบันไดเลื่อน จะได้เห็นว่าสินค้าอะไรบ้างที่ลดราคา ขณะที่อยู่บนบันไดเลื่อน เกิดความมัวแต่มองโน่นนี่นั่น จนไม่ทันสังเกตว่ามีสายตาใครบางคนจ้องมองอยู่

คมเมธิศไม่คิดว่าเขาจะใจตรงกันกับเธอและมาเดินห้างเดียวกัน เกิดตวาทเดินสวนทางและขึ้นบันไดเลื่อนไป ในขณะที่เขาหลงชายหนุ่มเหมียวมองดูเธอด้วยความแปลกใจ...สวย น่ารัก แต่ดูริบร้อน อยากรู้หนักว่าจะรีบไปไหน เขาย้อนกลับขึ้นบันไดเลื่อนใหม่อีกครั้ง อยากรู้เรื่องไม่เป็นเรื่อง สิ่งที่ยากรู้คือเกิดตวามาทำอะไรที่ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ เธอมีนัดกับใครเป็นพิเศษหรือเปล่า แค่นี้ เขาก็รู้สึกท้าวใจ

กระตุกแรงๆ และผิวสละบัดร้อนสละบัดหนาว

กระบะเสื้อตรงหน้าติดป้ายลดราคามากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์
สีล้วน แบบเสื้อ รวมทั้งราคาข้างยั่วตายั่วใจ ขวนให้เกิดความน้ำลายสอ

“โอโฮ เสื้อตัวนี้ก็สวย ว้าว ตัวนี้ก็ดูดี โอ๊ะโอ สีนี้ก็เยี่ยม ฉันท
จะทำยังไงดีละเนี่ย สวยๆ ทั้งนั้น ตัวนี้ก็ลด ตัวนั้นก็ลด”

เกิดฉวเลือกแล้วเลือกอีก เธอก็เหมือนกับผู้หญิงโดยทั่วไป
ที่เห็นสินค้าลดราคาเป็นไม่ได้ ต้องรีบไปฉวยไปคว้า เลือกซื้อเลือกหา
มาเก็บไว้ในครอบครอง เลือกก็ตัวๆ ก็ถูกใจไปทั้งหมด

“ฉันทจะบ้ตายอยู่แล้วนะ เสื้อผ้าทำไมมันถึงได้ออกแบบมา
เหมาะกับฉันทนะ” เธอยืนรำพึงรำพัน คมเมธิตเดินมาใกล้มาก แต่เธอ
ก็ยังไม่เห็นเขา สินค้าลดราคามันหอมหวนฉันทมองไม่เห็นคนแปลกหน้า
ซึ่งนั่นทำให้เขาอมยิ้มและหัวเราะ บังเอิญเหลือเกินที่หูของเกิดฉว
ได้ยินเข้า

“คุณหัวเราะเยาะฉันททำไม คนไม่มีมารยาท”

เกิดฉวหันไปมองหน้าหาเรื่องเต็มที่ เธอไม่ชอบให้ใครมา
หัวเราะใส่ เมื่อแรกพิศ รูปหน้าเขาดูคุ้นตา แต่เพราะเขาสวมแว่นตา
กันแดดดำสนิท แล้วยังใส่หมวกปีกปิดหน้าผากและหัวคิ้วอีก ทำให้มอง
เห็นหน้าไม่ชัด

“ผมเปล่านะ ผมเปล่า ไม่ได้หัวเราะคุณ”

“ไม่จริง คุณหัวเราะฉันทแน่ๆ”

“ผมบังเอิญผ่านมา เจอเรื่องตลกๆ ก็เลยหัวเราะ”

คนฟังนึกในใจ เรื่องตลกเกี่ยวกับเธอนะสิ ดูหน้าเขาก็รู้ว่า
แก้ตัวน้ำขุ่นๆ

“ไม่บังเอิญมั้งคะ บอกมาดีกว่า คุณหัวเราะฉันททำไม”

“นี่คุณผู้หญิงครับ ผมเพิ่งเลือกซื้อของที่ระลึกสำหรับลูกค้า
เสร็จ แล้วก็เดินผ่านมาทางนี้ พอเห็นคนรุ่มแย่งกัน ผมเลยมาหยุดยืน

มองก็เท่านั้นเองครับ” เขาจ้องมองเธอเขม็งจนแทบทะลุแว่นตาสีดำสนิท

“ไม่จริง”

“สุดแล้วแต่คุณ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม” คมเมธิศพูดพลางมองหน้าเธอ ผิวหน้าขาวเนียนนวลตานนั้นมองแล้วรู้สึกเพลินตาเพลินใจ

“คุณไม่ได้หัวเราะเยาะฉันแน่ะ”

“ผมจะหัวเราะคุณทำไมล่ะครับ คุณยืนเลือกเสื้อผ้า ไม่เห็นจะช้าตรงไหน”

“นั่นไง คุณช้าที่ฉันคุยเสื้อผ้า”

คมเมธิศหัวเราะเสียงดังลั่น “ผมจะบอกให้นะคุณ เขาไม่ใช่คำว่าคุยกัน เขาใช้คำว่าเลือกต่างหาก”

“ฉันพูดผิดนิดเดียวไม่เห็นจะแปลกตรงไหน คุณหาเรื่องกันชัด ๆ”

“คุณว่าผมหาเรื่องนั้นหรือ โธ่” คมเมธิศผายสองมือ แล้วมองหน้าเธออย่างไม่เข้าใจนัก เสียหายที่เธอไม่เห็นแวต้ายิ้มพราวของเขา

“ไม่ต้องมาอ้งมาโธ่”

นัยน์ตาสาวเจ้าโตราวกับไข่ห่าน เธอสวย เก๋ สะดุดตาเขาที่สุด คมเมธิศจึงเดินเฉียดกรายเข้าไปใกล้ ถ้าไม่สังเกตคงไม่ได้ยินเสียงรำพึงของเธอ แต่เขาได้ยินเต็ม ๆ สองหู ได้ยินแล้วอดขำไม่ได้ ความน่ารักและเป็นโก๊ะของเก็ดถาวทำให้เขารู้สึกแปลกใจแล้วนึกในใจว่า ‘มีผู้หญิงอย่างนี้เหลืออยู่ในโลกใบนี้ด้วยรี’

“เสียงหัวเราะชัด ๆ คนอะไรกล้าทำไม่กล้ารับ” หญิงสาวบ่นอุบ

“ผมไม่ได้หัวเราะคุณจริง ๆ นี่ครับ” เขาพิศมองเก็ดถาวตลอดทั่วใบหน้า ทำเอาเธอหน้าแดงด้วยความอาย ถึงแม้ว่าเธอจะไม่

เห็นนัยน์ตาของเขา ไม่เห็นรูปหน้าของเขา แต่เธอมั่นใจว่าเขาต้องหล่อมาก ๆ หล่อเหมือนกับเจ้านายของเธอ...อ๊ะ หล่อเหมือนเจ้านาย คุณคมเมธิตายังนั้นนะหรือ แค่นี้ก็ร้อนนวบและไหววาบผ่าวร้อนไปทั้งกายทั้งใจ

“ผมขอโทษก็แล้วกันถ้าเปลอเสียมารยาทกับคุณ” เขาโน้มหน้าเข้ามาใกล้ เกิดฉวาเห็นเค้าความคมเข้มของเขา แล้วผลอสูดกลิ่นน้ำหอมสปอร์ตอันชวนหลงใหลจากกายเขาเข้าเต็มปอด

“มะ...ไม่...เป็น...ไร...คะ” เกิดฉวาแทบจะกระโดดหนี เธอทั้งเขินทั้งอายด้วยความรู้สึกวুবวาบ ‘โอย ผู้ชายอะไร เห็นใกล้ ๆ แล้วทำใจละลาย ทำไม่ถึงหล่ออย่างนี้ เทียบกับเจ้านายแล้วคงหล่อดุจกันเขาคนนี้และเจ้านายหล่อยิ่งกว่าคุณชายในตระกูลจุฑาเทพ หล่อคมเข้มยิ่งกว่าคุณชายธรรร หล่อสุภาพยิ่งกว่าคุณชายปวรจรู หล่อใส ๆ ได้ใจสาว ๆ ยิ่งกว่าคุณชายพุดมิภัทร หล่อมาดพระเอกหนึ่งยิ่งกว่าคุณชายรัชชานนท์ และหล่อแนวใส ๆ ยิ่งกว่าคุณชายรณพีร์’ โอ พระเจ้ากำลังส่งใครบางคนมาทำลายทำนบหัวใจของเกิดฉวา เสียงหัวใจเต้นดังโครมคราม หัวใจเกิดฉวาเหมือนถูกความร้อนหลอมละลายกลายเป็นของเหลว

“เดี่ยว ๆ เดี่ยวก่อนครับคุณ” คมเมธิตพยายามจะคว้าเธอ แต่สายไปเสียแล้วเมื่อเธอแวบหายไปอย่างรวดเร็ว เขาได้แต่มองตามร่างบางจนลืบทาและส่งเสียงพึมพำแผ่วเบา

“เกิดฉวา เธอเป็นผู้หญิงที่เหลือเชื่อจริง ๆ”

ทหลายวันมานี้เกิดฉวามัวแต่ยุ่งอยู่กับภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย เธอมีหน้าที่ต้องช่วยฝ่ายจัดการและออกแบบงานเลี้ยงฉลอง เธอทุ่มเทและเต็มที่กับงานจนได้รับคำชมไปทั่วทั้งบริษัท เกิดฉวาทำใ้

ใคร ๆ เลิกพูดถึงความเป็นเด็กเส้นของเธอเพราะผลงานเป็นที่ประจักษ์
แก่สายตา แม้กระทั่งคมเมธิส เกิดฉาวไม่เคยรู้เลยว่าขณะที่เธอยุ่งกับ
งานอยู่นั้น คมเมธิสมักจะแอบลอบมองเธออยู่เสมอด้วยความพอใจ

วันหนึ่ง เดชาธรรมาหาคมเมธิสถึงบริษัท โดยตั้งใจจะแวะมา
ทักทายเพื่อนหลังจากไม่เห็นหน้าหลายวัน

“เป็นไงเพื่อน เจียบไปนะช่วงนี้”

“มัวแต่ยุ่งกับการเตรียมงานเลี้ยงนะสิ”

“แคะแหงยุ่งก็งานเลี้ยง ไม่ชอบไม่ใช่เหรอ เห็นแกปฏิเสศ
ทุกปี ทำไมปีนี้ถึงยุ่งได้ล่ะ”

“ทุกสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลง”

“ไม่เห็นแกจะทำอะไรเลยนอกจากยืนดู แล้วจะยุ่งได้ยังไง”

เดชาธรจ้องเพื่อนราวกับจะหาคำตอบจากแวตาคู่ นั้น

“นั่นไงที่ยุ่ง” คมเมธิสหัวเราะ สายตาของเขามองไปทาง
เกิดฉาว เดชาธรเห็นถึงกับหัวเราะว่า

“สงสัยจะเป็นเพราะสาวน้อยคนนั้นละมัง ทุกสิ่งย่อมมีการ
เปลี่ยนแปลงจริง ๆ”

“ฮา ๆ รู้ทันจริงนะเพื่อน”

“ดีใจด้วย”

“ดู ๆ ไปก่อน ผู้หญิงคนนี้แม่เชียร์นำดู”

“เธอ น่าสนใจตรงไหนล่ะ”

“เก่ง น่ารัก ที่สำคัญเธอเป็นเบญจกัลยาณี”

“เบญจกัลยาณีคืออะไร”

“ผู้หญิงที่มีความงามทั้งห้า ผมงาม ริมฝีปากสวย ฟันสวย
ผิวก็สวย สุดท้ายคือหน้าตาดูเด็กตลอดเวลา คงเป็นเพราะไม่เคียด
มองโลกในแง่ดี ถึงได้สวยใส”

“งามเข้าขั้นแล้วก็เข้าตาใช่ไหม”

“ยอมรับ ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจกว่าทุกคนที่แม่เคยเชียร์”
“ขอแสดงความยินดีล่วงหน้าด้วย”
“อย่าเพิ่ง ๆ เร็วเกินไป”
“จะคอยดูต่อไปก็แล้วกัน”
“แล้วแกละ ฉายเดี่ยวทุกวัน ไม่ชวนเด็กในอุปการะมาด้วย
ละ”

“แหวนไม่วางหрок ต้องทำงาน”
“พูดถึงแหวนแล้วทำไมแกต้องทำหน้าที่ครูอย่างนั้นด้วย”
“ไม่รู้วะ” เดชาธรจากหัวเราะรำเริงกลายเป็นนิ่ง ๆ
“ถ้าพูดถึงแหวนแล้วแกไม่สบายใจ ไม่พูดก็ได้วะ”
“ขอบใจมาก” เดชาธรเปลี่ยนเรื่องพูด “วันนี้ออกไปกินข้าว
ด้วยกันนะ” เขาหัวเราะเฮฮา และด้วยความเคยชิน เขายกแขนโอบหลัง
เพื่อนไปด้วยขณะพูด ตั้งใจจะล้อเล่น หารู้ไม่ว่าเกิดฉวาทันมาเห็นเข้า
เต็ม ๆ เธอถึงกับหันหลังแล้วหัวเราะคิก เริ่มจะมั่นใจว่าเรื่องระหว่าง
เดชาธรและคมเมธิที่คนอื่นพูดกันนั้นเป็นความจริง

ที่ห้องฟ้ายามค่ำเป็นสีเทาดูหม่นหมอง ตรงกันข้ามกับอารมณ์
ของสาวน้อยนัยน์ตาสีนิลวาวระยับดุจตากวาง เกิดฉวาทันมาเห็นเข้า
นั่งปัดมาสคาร่าสีน้ำตาลอ่อน ทำให้ขนตาที่อนงามอยู่แล้วยิ่งสวยงาม
มองขึ้น ริมฝีปากได้รูปแต่งแต้มด้วยสีชมพูอมส้ม

กวินทรา ผู้จัดการฝ่ายบุคคล เดินตรงมาหยุดยืนอยู่หน้าประตู
บานใหญ่ เธอเคาะประตูสามทีก่อนเปิดเข้าไปในห้องประชุมกลุ่มย่อย
ที่ตอนนี้กลายเป็นห้องแต่งตัวและห้องแต่งหน้าชั้นดี ช่างแต่งหน้า
ทั้งหลายที่ถูกว่าจ้างมางานนี้โดยเฉพาะต่างรีบเร่งแต่งหน้าทำผมให้กับ
สาว ๆ ทั้งหลาย เข้าคอนเซ็ปต์ที่ว่าต้องสวยและเลิศที่สุด

คืนแห่งราตรีระยิบดาวครั้งนี้พิเศษ เพราะมันไม่ใช่แค่การฉลองปีดยอดประจำปี แต่จัดขึ้นเพื่อเป็นการฉลองครบรอบสิบห้าปีของบริษัทโรจนาอันนัทริกษ์ หนึ่งในธุรกิจชั้นนำในเรื่องสินค้านำเข้าและส่งออก พนักงานน้อยใหญ่ในบริษัทต่างช่วยกันดูแลความเรียบร้อยหลายสิ่งหลายอย่างถูกตระเตรียมมาตลอดหลายสัปดาห์ ทั้งการแสดงสถานที่ และอาหาร เมตตาทุ่มทูนมหาศาลเพื่อให้งานเลี้ยงดูยิ่งใหญ่ อลังการที่สุด การแสดงถูกตระเตรียมไว้กว่าสิบชุด นักแสดงส่วนใหญ่คือพนักงานในบริษัท และหนึ่งในนั้นก็เกิดฉาว เธอได้เปรียบกว่าคนอื่น ๆ ตรงที่เป็นเด็กฝากให้เข้าทำงานในโตมอนต์คราวน์คอมพานี ทำให้ใคร ๆ ที่รู้ต่างก็มองเธอด้วยความรู้สึกอิจฉาและหมั่นไส้

เกิดฉาวยังคงนั่งยิ้มสุขใจ เธอเติบโตท่ามกลางความรักและความอบอุ่นที่ครอบครัวหิยยื่นให้ ไม่ว่าจะป็นพ่อและแม่ ญาติพี่น้อง ตลอดจนจนผองเพื่อน ทำให้เกิดความมองโลกในแง่ดีเสมอ

“เอาละ พ่อแค่นี้ดีกว่า สวยแล้ว” ช่างแต่งหน้าพูดอยู่หน้ากระจกเงาบานเชิง

เสื้อผ้า หน้าและผม ตลอดจนสีสันทันที่แต่งแต้มบนใบหน้าของเครื่องสำอางชั้นดีทำให้เกิดฉาวสวยสะดุดตายิ่งกว่าใคร ๆ เธอได้รับบทบาทเป็นนางละเวงวิมพาจากวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณี หญิงสาวนั่งยิ้มด้วยความปลื้มอกปลื้มใจกับรูปร่างใหม่ของตนเอง

“ว้าว! ฉันทสวยขนาดนี้เชียวนะหรอเนี่ย”

เกิดฉาวหัวเราะตั้งลั่นเพราะคิดเพลิน ๆ ว่าหากงานหน้าเธอมีโอกาสดี ๆ อย่างนี้อีก บางทีเธออาจจะเลือกใส่ชุดกินรีมีปีกเหมือนกับนางมโนราห์ เพื่อจะพบเนื้อคู่คือพระสุธนที่หลงทางมาพบเธอ และตกหลุมรักเธอเมื่อแรกเห็น พระสุธนไม่ยอมให้เธอหนี จึงคว้าปีกและหางของเธอไปซ่อนไว้ เมื่อต่างคนต่างสบตา บุพเพสันนิวาสก็เล่นกลทำให้พระสุธนติดบ่วงดวงใจว่าแต่ว่าใครจะเป็นพระสุธนมาแอบขโมย

ปีกของเธอไปนี่สิ

พนักงานสาว ๆ หลายคนในบริษัทไม่ชอบเกิดถวาท่าไรนัก ด้วยเหตุผลสั้น ๆ คือ เกิดถวาทสวยกว่า เก่งกว่า เด่นกว่า รวยกว่า และที่สำคัญเกิดถวาเป็นที่หมายตาต่อใจของผู้ใหญ่ตระกูลโรจนานันท์

“นี่เธอ ดูแม่นี่สิ”

“ใครหรือ”

“ก็แม่เกิดถวานั่นยังไถ่ละ ฮี คิดว่าตัวเองสวย รวย เก่งนักหรือ เซอะ ก็แค่เด็กเส้น ไร้ความสามารถ”

“แหม ๆ พุดมานี่อิจฉาเพราะเกิดถวาชนะใจแม่ท่านประธาน ละสิ ฉันทไถ่ยินข่าวว่าคุณเมตตาทายากได้แม่นี่มาเป็นลูกสะใภ้ ถึงได้เปิดช่องให้มาทำงานที่นี่”

“จริงหรือ”

“จริงสิ ทั้งโตะตั้งห้องทำงานของหล่อนทรูเลิศ ประตูก็แทบจะเปิดเข้าไปหาคุณคมเมธิตได้เลย” พนักงานสาวเพิ่มเติมข้อมูลปรุงแต่งเรื่องราวจนความจริงผิดเพี้ยน

“ว้าย จริงหรือ”

“จริงสิ ไม่รู้ว่างานนี้คุณคมเมธิตจะยอมหรือเปล่านะเธอ ทางผู้ใหญ่คงเชียร์กันน่าดู”

“ผู้ชาย เข้าทำนองให้ฟรี ๆ ก็คงจะรับไว้นั้นละ”

“ผู้ชายที่ไหนเขาจะยอมให้ผู้หญิงจับ แล้วย่างคุณคมเมธิตนะนะ ฮี ฉันทไถ่ว่าเขาชอบผู้ชายชัวร์”

“เฮ้ย พุดเป็นเล่นไปได้”

“ฉันทไถ่จริง ๆ นะ คุณคมเมธิตไม่เคยมองผู้หญิงคนไหนไม่เคยคบหาใคร ทำแต่งงาน ไปไหนมาไหนก็ไปคนเดียว หรือไม่ก็ไปกับ

คุณเดชาธร อย่างนี้ไม่เรียกว่าชายรักชายก็คงไม่ได้แล้ว”

“แค่นี้ก็ตัดสินแล้วเหอะว่าคุณคมเมธิตชอบผู้ชาย”

“ไม่รู้สิ ธรรมดาผู้ชายทั่ว ๆ ไปก็ต้องมีบ้างละเรื่องผู้หญิง ๆ แต่ไม่เห็นมีข่าวเลยสักนิด”

“อืม เธอพูดก็น่าคิดนะ ฮี ๆ คุณคมเมธิตชอบผู้ชาย” สองสาวหัวเราะกันคิกคัก ต่างคนต่างรู้สึกจกจกในสิ่งที่คิดและพูดออกมา

“คอยดูกันใหม่ละ ฉันว่าถึงคุณเมตตาจับแม่เกิดถวานี้ใส่พานก็คงไม่สำเร็จหรอก”

“คราวนี้ต้องติดตามกันต่อไปแล้วละ”

พัชระไต้ยืนถึงกับยั้งใจนึกหวั่น “ขอให้คุณหัวใจแข็งแรงด้วยเถอะ” ชายหนุ่มเงี้ยวหูฟังเพื่อให้ไต้ยืนชัดขึ้น แต่สองสาวนักวิพากษ์วิจารณ์จำเป็นต้องสงบปากสงบคำ เพราะบังเอิญกวินทรมาเดินผ่านมาและส่งเสียงทักทาย

“อ้าว คุณสองคนยังไม่ไปแต่งตัวละ เดี่ยวต้องแสดงไม่ใช่เหอะ”

“คะ ๆ” สองสาวรีบหลบแวบเข้าห้องเล็ก ๆ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและทำผมเพื่อเตรียมตัวแสดงบนเวทีรายการต่อไป

กวินทรยิ้ม “เฮ้อ บอสของเราเสน่ห์แรงจริง ๆ อ้าว คุณพั๊ดแอบมาซุ่มยืนอะไรแถวนี้คะ” เธอเห็นหลังพัชระอยู่ไว ๆ จึงร้องทัก

“เอ่อ...ผมบังเอิญผ่านมาครับ กำลังจะกลับเข้างานพอดี”

“คะ” กวินทรยิ้มน้อย ๆ เรื่องที่พัชระแอบให้ความสนใจเกิดถวานั้นลือลือไปทั่วทั้งบริษัท ก็เขาแสดงออกมากมายขนาดนั้นใคร ๆ ก็รู้

“งานนี้คุณพั๊ดคงต้องใช้วิทย์ยุทธมากหน่อยนะคะ เพราะศึกชิงรักครั้งนี้มีคุณเมตตาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเต็ม ๆ ผู้หญิงอย่างคุณเมตตาอิทธิพลขนาดไหนใคร ๆ ก็รู้” กวินทรานึกเห็นใจพัชระ เพราะมองไม่

เห็นแล้วว่าเราจะจับเกิดถาวรสำเร็จ

ก็คิดว่าลองซ้อมหมุนตัวไปมาหน้ากระจกบานใหญ่อยู่นาน เธออมยิ้มกับชุดฟู่ฟองที่เธอเป็นคนเลือก ชุดกระโปรงแบบตะวันตก ทำให้เธอดูราวกับนางละเวงแสนสวย หญิงสาวก็มั่งมั่งมองรอบตัวแล้ว และยิ้ม หัวรู้ว่าพัชระแอบซุ่มจับตามองแทบทุกอิริยาบถของเธออยู่ เขามองดูเธอแล้วนึกเคลิ้ม

“สวยจริงๆ” ชายหนุ่มถอนหายใจขณะที่เกิดถาวรยังคงวนเวียนอยู่กับเสื้อผ้าหน้าผม การแต่งกายพิเศษกว่าที่เคยทำให้เธอพะวักพะวนอยู่กับมัน

“สวยจัง ฉันคงไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองเกินไปนะ ฮีๆ เกิดถาวรแปลงกายเป็นละเวงวัฒนา”

เธอแอบมองกระจก พอเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นใครก็กดโทรศัพท์ถ่ายรูปตัวเอง หญิงสาวโพสทำนองนี้ด้วยความสุขใจ โดยหัวรู้ว่ามันมีสายตาเป็นประกายคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมา หญิงสูงวัยมองด้วยความภูมิใจและชื่นชม ‘เมื่อไรหนอฝันของฉันจะเป็นจริง เกิดถาวรและคมเมธิตสวมชุดวิวาท เดินคล้องแขนและจับจูงกันสาบานต่อหน้าพระเจ้าว่าจะรักกันตลอดไป’

ดนตรีจังหวะคึกคักชวนให้รู้สึกอยากเต้นรำ หนุ่มสาวต่างพากันจับคู่วาดลีลาไปตามท่วงทำนองของเสียงเพลง รอยยิ้มฉายอยู่บนใบหน้า สีสันของชุดสวยให้ความรู้สึกสุขใจ

ขณะที่เกิดถาวรกำลังคิดฝันอยู่นั้น พัชระก็ลอบมองเธออยู่อีกมุมหนึ่ง เขามองหญิงสาวอย่างชื่นชม เสียงหัวใจเต้นดังโครมครามยากเกินระงับ “สวยเหลือเกิน เกิดถาวร ใครที่ได้คุณไปครอบครองช่างเป็นคนโชคดีจริงๆ” สายตาของเขาแทบจะกวาดมองตลอดเรือนร่าง

ของหญิงสาว สัญชาตญาณรักกำลังรุ่มเร้าและครอบงำเต็มพื้นที่หัวใจ ส่วนเกิดตความัวแต่ตะลึงเมื่อเห็นคมเมธิศิในชุดสูท วันนี้เขาหล่อคมเข้มกว่าวันไหน ๆ สาว ๆ พวกกันมองเขาด้วยความชื่นชม ทว่าเขายังคงดูสบาย ๆ ตามสไตล์ผู้ชายที่ไม่เคยมองผู้หญิงและให้ความรู้สึกพิเศษด้วย เขาดีมีและทักทายแขกที่มาร่วมงานตามมารยาทเท่านั้น

“ผู้ชายอะไรหล่อชะมัด”

“ใจจะ หวา มองตาค้างเลยเธอ เข้าไปทักทายสิ แนะนำตัวเลยเพื่อน” การันตีเพื่อนร่วมงานที่พัฒนามากลายมาเป็นเพื่อนสนิทเข้ามายืนข้าง ๆ และเห็นเกิดตความองเจ้านายด้วยสายตาชื่นชม

“ไม่ตีมัน ฉันเป็นผู้หญิงนะ”

“ฮั่นแน่ คิดอยู่ละสิ จะกลัวอะไร ลองดูเถอะ”

“ไม่ดีกว่าจะ”

“ไปเถอะ ลองดู ฉันรู้ว่าคุณเมตตาเชียร์เธอให้คุณคมเมธิศิ”

“ไม่ดีหรือกว่า ไม่เอาละ ฉันไปทางอื่นดีกว่า”

เกิดตวารีบผละห่างจากการันตี เธอไม่ยอมทำตามแรงเชียร์ ถ้าผู้หญิงแสดงออกมากเกินไปจะดูไม่งาม การันตีหัวเราะคิกคัก และดูเหมือนบุพเพสันนิวาสจะเล่นกลเมื่อคมเมธิศิเดินตรงมาทางนี้ เขาหยุดยืนทักทายแขกอยู่ไม่ห่างจากเกิดตความมากนัก หญิงสาวถอนหายใจ เธอก้าวไปเพราะตั้งใจจะเสี่ยงหลบ แต่แล้วเขาก็กลับถอยมาชนเธอเข้าอย่างจัง

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” กลืนกายเขา หน้าตาเขา รูปร่างใหญ่โตของเขา กำลังทำให้เธออึดอัดและหายใจไม่ออก

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

“ง่า...ไม่ค่ะ...ไม่เลยค่ะ” ทั้งที่ใจจริงเกิดตวอยากตอบตรง ๆ ว่า ‘เจ็บค่ะ เจ็บตรงนี้ เจ็บตรงที่หัวใจเพราะคุณกำลังเบียดแทรกเข้ามา

อยู่ในนั้น หัวใจของฉันมันเล็กลงทีเดียว แต่เวลามีคุณอยู่ในนั้นมันคับแน่นและพองโต?

เธอมองเขาไม่วางตาด้วยความชื่นชม หญิงสาวแอบนึกในใจว่าโชคดีที่เขาไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร ดังนั้นเขาเยอมาเธอไม่ได้ ทั้งที่ความจริงแล้วคมเมธิถึงกับอึ้งเมื่อเห็นเธอ วันนี้เกิดทิวาสวยสง่าและสดใสกว่าทุกครั้ง เสื้อผ้าหน้าผมที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งแบบเสื้อและสีสันทันช่วยขับผิวเนียนของเธอให้สวยผ่อง เธอดูน่ารักและสดใสมาก ๆ

“ผม...เหมือนเคยเห็นคุณ” ใบหน้าเรียบเฉยของเขาตรงกันข้ามกับหัวใจที่เต้นอย่างรุนแรง

“ฉันคงหน้าโหลนะค่ะ” เกิดทิวาจะก้าวหนี แต่เขาฉวยแขนเรียวยาวของเธอแล้วจับไว้แน่น

“เดินรำด้วยกันสักเพลงสองเพลงสิครับ”

“เดินรำ...ง่า ฉันเดินรำไม่เป็นค่ะ”

“ฉันผมสอนให้ก็แล้วกัน โอเคนะครับ”

คมเมธิไม่รอฟังคำตอบ เขาโอบรอบเอวเกิดทิวาและนำเธอเข้าสู่ฟลอร์เต้นรำ เสียงเพลงและจังหวะที่เขาส่งให้เธอรับนั้นทำให้หญิงสาวเต้นตามได้ไม่ยาก แต่ที่ยากเห็นจะเป็นหัวใจดวงน้อย ๆ ที่เต้นกระหน่ำจนในอกรู้สึกอัดแน่นจนหายใจไม่ออก

“ชอบไหมครับ”

“ค่ะ” เมื่อได้ยินคำถาม เกิดทิวาถึงกับหลุบตาลงเพราะอายุคำถามที่เขาถามทำให้เธอคิดไปไกล จินตนาการของเธอกำลังทำให้หัวใจเธอเต้นไม่เป็นจังหวะ

“คุณชอบเต้นรำไหมครับ” เขามยิ้มเมื่อเห็นว่าเธอเงยไป

“ค่ะ” เธอตอบพร้อมถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“คุณเป็นพนักงานที่นี่รึ”

“ค่ะ” ยังไม่ทันจะตอบว่าทำงานอะไร เสียงตะโกนร้องลั่น

เรียกชื่อเขาก็ทำให้ทุกคนหันกลับไปมอง

วีรณาเป็นสาวไฮโซที่มีความเชื่อมั่นในตนเองเกินร้อย เธอ มักจะทำตัวฮือตสำหรับหนุ่ม ๆ ทั้งหลาย และเธอมักจะขอมีส่วนร่วม กับงานเลี้ยงต่าง ๆ ที่หนาแน่นไปด้วยแขกวีไอพีทั้งหลายอยู่เสมอ โชคดี ที่เธอคือทายาทสืบทอดธุรกิจระดับร้อยล้านของบริษัทใหญ่มีชื่อเสียง โด่งดังทั่วเมืองไทย จึงไม่ยากที่เธอจะได้รับเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงครั้งนี้ เธอมุ่งมาดปรารถนาว่าต้องเป็นที่หนึ่งในค่ำคืนนี้ และจะต้องเป็นคู่ควง เต็มราที่ ทำให้คมเมธิตประทับใจไม่รู้ลืม

“สวัสดีค่ะ” สายตาหวานนำหยาดเยิ้มจากผู้หญิงที่ก้าวเข้ามา ทำให้เกิดดาวค่อย ๆ ผละห่างจากเขาแล้วเดินจากไป คมเมธิตเซ็งสุด ๆ ที่โดนขัดจังหวะ แต่เขาไม่อยากหักหน้าใคร เขาจึงจำต้องยอมปล่อยมือ จากเกิดดาว

“สวัสดีครับ คุณ...”

“สวัสดีค่ะคุณคมเมธิต รู้สึกเป็นเกียรติมากค่ะที่ได้มาร่วมงาน ในวันนี้ ขอแสดงความยินดีกับความสำเร็จของโตมอนด์คราวน์คอมพานี นะคะ” วีรณาสาวไฮโซสุดฮือตส่งสายตาหวานยิ้มโพรยเสน่ห์ชายหนุ่ม เต็มที่

“ขอบคุณครับ” คมเมธิตไม่คิดสานต่อบทสนทนาเพราะเธอ ส่งสายตาหวานนำโพรยเสน่ห์จนเขาอยากถอย แต่คำว่าสุภาพบุรุษทำให้ เขาต้องอดทน

“งานเลี้ยงสนุกมาก จัดงานได้หรูหรามาก ๆ ค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

“คุณคมเมธิตเหนื่อยมากไหมคะ”

“ไม่ครับ ไม่เหนื่อย ผมมีคนช่วยเยอะ”

“เก่งจริง ๆ ฉันทช็อคติอะไรอย่างนี้ที่ได้รู้จักผู้ชายสมบูรณ์แบบ อย่างคุณ”

“งานนี้ไม่ใช่ฝีมือของผมครับ คุณชมผมเกินไปแล้ว”

“คุณคมเมธิศ อย่าถ่อมตัวเลยล่ะ” วีรณาเอนตัวเข้าใกล้จนแทบจะชิด คมเมธิศค่อยๆ ถอยหลังห่างออกมา วีรณาถือคติเตือนเท่านั้นที่ครองโลก เธอจึงฉวยโอกาสเอนเข้าใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ

“เอ่อ...” คมเมธิศแทบจะกระโดดถอยเมื่อโดนรูกหนัก ๆ เข้า เมื่อเธอประชิดตัวเขา คมเมธิศจึงรีบยกแก้วไวน์ขึ้นสูงระดับอก อย่างน้อยมันก็ช่วยกันระยะห่างระหว่างเขากับเธอได้บ้าง

“ไม่เห็นจะต้องหนีกันขนาดนี้เลยล่ะ อี ๆ” วีรณาส่งสายตาวหานน้ำและทอดเสียงยวนยั่ว “เครื่องดื่มคุณพร้อมแล้ว จะดื่มอะไรเพิ่มไหมคะ เตียวฉันเรียกเด็กเสิร์ฟมาบริการให้”

“ขอบคุณครับ เชิญคุณตามสบายนะคะครับ ผมขอตัวก่อน”

“เตียวสิคะ คุยกันก่อนไม่ได้หรือคะ” วีรณาส่งสายตาวหานหยาดยิ้ม แต่คมเมธิศเมินไม่มอง เธอไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขาชอบ

“ผมไม่สะดวกครับ ขอโทษ”

“เตียวคะ เตียว”

“ขอโทษนะคะ” เขาเลือกที่จะไปตีกว่าให้ความหวังวีรณา ทั้ง ๆ ที่เธอพยายามสานสัมพันธ์ แต่คมเมธิศกลับเลือกยุติการสนทนาและเดินจากไป วีรณาได้แต่มองตาม เธอมองเขาอย่างหมายมอด นานแล้วที่ไม่เคยรู้สึกทำทายเป็นอย่างนี้

“คุณเป็นผู้ชายที่น่าค้นหาจริง ๆ คุณคมเมธิศ” วีรณายกแก้วไวน์ขึ้นดื่มพรอดเตียวหมดแล้วเดินตามเขาไป

“คุณคมเมธิศคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มหันมามองเธอ เขาหงุดหงิดรำคาญใจแต่ไม่แสดงออก

“จะไม่คุยกับฉันจริง ๆ หรือคะ เรื่องสำคัญนะคะ” หญิงสาวทำนัยน์ตาน้ำหวาน

เขามองเธอด้วยความแปลกใจ “เรื่องสำคัญอย่างนั้นหรือครับ”

“คะ สำคัญมาก” วีรณาอธิบายต่อ “ฉันแค่อยากรู้จักคุณมากกว่านี้ เพราะไม่แน่ว่า บางทีธุรกิจระหว่างบริษัทของฉันกับบริษัทของคุณ...” เธอค้างคำพูดไว้แค่นั้น

“น่าสนใจ” คำตอบสั้น ๆ ของเขาทำให้นัยน์ตาหญิงสาวฉ่ำหวานมากขึ้นไปอีก

“นั่นไง ฉันคิดไว้แล้ว น่าสนใจใช่ไหมคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มเริ่มขมวดคิ้วเข้มด้วยความรู้สึกขุ่นใจเมื่อเห็นกิริยาท่าทางของวีรณา มันดูมากเกินไปในสายตาของเขา “คุณทิ้งหมายเลขโทรศัพท์ไว้ให้ผมได้ไหมครับ ผมจะรีบติดต่อกลับไป ต้องขอโทษจริง ๆ ครับสำหรับวันนี้” เขามองเธอด้วยสายตาว่างเปล่าแล้ว ตัดรอนความสัมพันธ์

“ถ้าคุณไม่สะดวก วันหน้าก็ได้คะ” วีรณาไม่คิดแม้แต่จะยื่นหมายเลขโทรศัพท์ให้เขา เธอหันหน้าหนีก่อนจะกระแทกสันเท้าเดินจากไปด้วยใจโกรธเคือง

“อีตาบ้าکمเมธิต ฉันอุตส่าห์ทอดสะพานขนาดนี้ ยังไม่ยอมติดอีก เชอะ”

